

DE AU PAIR – BOEK 2

BIJNA VERLOREN

BLAKE
PIERCE

De Au Pair

Blake Pierce

Bijna Verloren

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Bijna Verloren / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (De Au Pair)

ISBN 978-1-09-434421-8

“Een meesterwerk van thriller en mysterie! De auteur heeft fantastisch werk geleverd door personages met een psychologische kant te ontwikkelen, die zo goed beschreven zijn dat we hun gedachten kunnen voelen, hun angsten kunnen volgen en hun succes toejuichen. De plot is erg intelligent en zorgt ervoor dat het boek je bezig blijft houden. Vol met wendingen, dit boek houdt je tot het einde van de laatste pagina wakker.” - Boeken en filmrecensies, Roberto Mattos (re Eens weg) BIJNA VERLOREN (DE AU PAIR – BOEK 2) is het tweede boek in de nieuwe serie psychologische thrillers door # 1 bestsellerauteur Blake Pierce, wiens gratis bestseller EENS WEG (boek # 1) meer dan 1.000 vijfsterrenrecensies heeft ontvangen. Als een gescheiden vrouw op het Britse platteland een advertentie voor een au pair plaatst, neemt Cassandra Vale – blut, en nog steeds overstuurd van haar vorige positie in Frankrijk – de baan zonder een moment van twijfel aan. De vrouw is rijk, aantrekkelijk en gul en heeft twee lieve kinderen, en Cassie denkt dat er niets fout kan gaan. Of toch wel? Ze mag proeven van het beste dat Engeland te bieden heeft, en met Frankrijk uit het zicht durft Cassandra te geloven dat ze eindelijk even op adem kan komen. Tot een schokkende onthulling haar dwingt om de feiten van haar tumultueuze verleden, haar werkgever en haar eigen verstand onder de loep te nemen. Een meeslepend mysterie vol complexe personages, gelaagde geheimen, dramatische wendingen en bloedstollende suspense – BIJNA VERLOREN is het tweede boek in een serie psychologische thrillers die je tot diep in de nacht zal blijven boeien. Het derde boek in de serie – BIJNA DOOD – is beschikbaar voor pre-order!

ISBN 978-1-09-434421-8

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

HOOFDSTUK EEN	9
HOOFDSTUK TWEE	15
HOOFDSTUK DRIE	17
HOOFDSTUK VIER	23
HOOFDSTUK VIJF	28
HOOFDSTUK ZES	32
HOOFDSTUK ZEVEN	37
HOOFDSTUK ACHT	42
HOOFDSTUK NEGEN	44
Конец ознакомительного фрагмента.	45

Blake Pierce

BIJNA VERLOREN

BIJNA VERLOREN

(DE AU PAIR – BOEK TWEE)

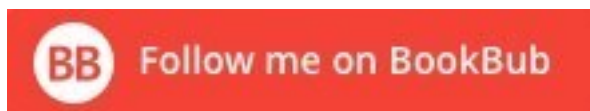
B L A K E P I E R C E

VERTAALD DOOR JAAP SLAGER

Blake Pierce

Blake Pierce is de USA Today bestseller-auteur van de RILEY PAGE mysteriereeks die zestien boeken telt (en er komen nog meer bij). Blake Pierce is ook de auteur van de MACKENZIE WHITE mysteriereeks die uit dertien boeken bestaat (en er komen nog meer bij); van de AVERY BLACK mysteriereeks van zes boeken; van de KERI LOCKE mysteriereeks van vijf boeken; van de HOE RILEY PAIGE BEGON mysteriereeks die vijf boeken beslaat (en er komen nog meer bij); van de KATE WISE mysteriereeks van zes boeken (en er komen nog meer bij); van de CHLOE FINE psychologische mysteriereeks met vijf boeken (en er komen nog meer bij); van de JESSIE HUNT psychologische thrillerreeks van vijf boeken (en er komen nog meer bij); van de AU PAIR psychologische thrillerreeks van twee boeken (en er komen nog meer bij); en van de ZOE PRIME mysteriereeks die twee boeken telt (en er komen nog meer bij).

Als verwoed lezer en levenslange fan van het mysterie- en thrillergenre, zou Blake het heel leuk vinden van u te horen. Ga naar www.blakepierceauthor.com om meer te weten te komen en contact op te nemen.

Copyright © 2019 door Blake Pierce. Alle rechten voorbehouden. Behalve zoals toegestaan onder de US Copyright Act van 1976, mag geen enkel deel van deze publicatie gereproduceerd, gedistribueerd of verzonden worden in welke vorm of op welke manier dan ook, of opgeslagen in een database of zoekstelsel, zonder voorafgaande toestemming van de auteur. Dit e-boek is alleen voor persoonlijk plezier gelicentieerd. Dit e-boek mag niet doorverkocht worden of worden weggegeven aan andere mensen. Als je dit boek met een andere persoon wilt delen, koop dan voor elke ontvanger

een extra exemplaar. Als je dit boek leest en het niet hebt gekocht of het niet alleen voor jouw gebruik is gekocht, stuur het dan terug en koop je eigen exemplaar. Bedankt voor het respecteren van het harde werk van deze auteur. Dit is een fictief werk. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, evenementen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, is geheel toevallig. Kaftafbeelding Copyright Fred Mantel, gebruikt onder licentie van Shutterstock.com.

BOEKEN VAN BLAKE PIERCE

DE AU PAIR

BIJNA WEG (boek 1)

BIJNA VERLOREN (boek 2)

BIJNA DOOD (boek 3)

ZOE PRIME MYSTERIEREEKS

DOODSGEZICHT (boek 1)

MOORDGEZICHT (boek 2)

ANGSTGEZICHT (boek 3)

SPANNENDE, PSYCHOLOGISCHE THRILLERS MET JESSIE HUNT

DE PERFECTE ECHTGENOTE (boek 1)

DE PERFECTE WIJK (boek 2)

RILEY PAIGE MYSTERIE-SERIE

EENS WEG (boek 1)

EENS GEPAKT (boek 2)

EENS BEGEERD (boek 3)

EENS GELOKT (boek 4)

EENS GEJAAGD (boek 5)

EENS WEGGEKWIJND (boek 6)

EENS VERLATEN (boek 7)

HOE RILEY PAIGE BEGON SERIE

IN DE GATEN (boek 1)

AVERY BLACK MYSTERIE-SERIE

MOORD MET EEN HOGER DOEL (boek 1)

OP DE VLUCHT VOOR HOGERE KRACHTEN (boek 2)

SCHUILEN VOOR HOGE VLAMMEN (boek 3)

REDEN OM BANG TE ZIJN (boek 4)

REDEN OM TE REDDEN (boek 5)

MACKENZIE WITTE MYSTERIE-SERIE

VOORDAT HIJ DOODT (boek 1)

VOORDAT ZE ZIET (boek 2)

KATE WISE MYSTERIE SERIE

WIST ZE MAAR (boek 1)

WOORD VOORAF

Het is je misschien opgevallen dat dit boek in eerste aanleg verscheen onder de schrijversnaam “Ophelia Night”. Ik houd ervan af en toe een ander genre uit te proberen. En dan gebruik ik soms een schuilnaam, om mijn trouwe lezers niet van de wijs te brengen. Daarom bracht ik dit boek aanvankelijk uit onder een pseudoniem. Spoedig na uitgave was ik niettemin blij verrast door de goede ontvangst ervan en de positieve reacties. Ze deden me beseffen dat dit boek en zijn reeks eigenlijk uitstekend aansloten bij de smaak van Blake Pierce-liefhebbers. Daarom heb ik de schrijversnaam weer veranderd. Als dit je eerste kennismaking is met een van mijn boeken, heet ik je van harte welkom in een parallel universum – dat van Blake Pierce.

Ontdek ook mijn andere boekenseries. Ik heb de eerste boeken, inclusief de audioboeken, uit de meeste reeksen voor iedereen vrij toegankelijk gemaakt!

HOOFDSTUK EEN

Cassandra Vale stond in de eindeloze rij wachtenden voor de London Eye. Na een halfuur was ze eindelijk zo dichtbij dat ze het reuzenrad boven haar hoofd zag uittorenen, met zijn stalen frame dat afstak tegen de bewolkte lucht. Het vergezicht dat het over Londen bood, had een grote aantrekkingskracht, zelfs op deze sombere dag in november. Ze was moederziel alleen. Verder leek iedereen in gezelschap van vrienden of familie. Vlak voor haar treuzelde een nerveuze blondine van in de twintig, ongeveer van Cassies leeftijd. Ze had drie donkerharige jongetjes onder haar hoede, die het lange wachten duidelijk zat waren. Ze begonnen te donderjagen en met elkaar te stoeien. En dat leidde weer tot irritatie bij omstanders. De oudere heer die voor haar liep, keek geërgerd om.

‘Zou u uw jongens alstublieft een beetje in toom kunnen houden?’ verzocht hij de blondine, op de geaffecteerde toon van de Britse bovenklasse.

‘Het spijt me,’ verontschuldigde de jonge vrouw zich zenuwachtig. ‘Ik doe mijn best.’

Cassie had allang gezien dat de gespannen blondine een au pair was. Het schouwspel vormde een levendige herinnering aan haar eigen situatie van nog geen maand geleden. Ze wist precies hoe de vrouw zich voelde, met aan de ene kant onhandelbare kinderen die zich wilden uitleven en aan de andere kant omstanders die kritiek leverden. Dit kon alleen maar slecht aflopen.

Wees blij dat je niet in haar schoenen staat, hield Cassie zichzelf voor. Jij bent lekker vrij en hebt alle tijd en gelegenheid om deze wereldstad te leren kennen. Het punt was alleen: ze voelde zich helemaal niet vrij; ze voelde zich bekeken en kwetsbaar. Haar vorige werkgever stond op het punt voor de rechter te verschijnen voor moord en zij was de enige die de volle waarheid kende over wat er werkelijk gebeurd was. Erger nog, intussen moest hij begrepen hebben dat Cassie het schrale bewijs dat hij tegen haar hoopte te gebruiken vakkundig om zeep gebracht had.

Dat nam niet weg dat ze onwel werd bij de gedachte dat hij haar zou gaan willen opsporen. God wist hoe ver de macht van een steenrijke man in het nauw reikte. Ze had gedacht dat het een makkie was om op te gaan in een miljoenenstad. Maar de Franse nieuwsbladen waren overal; de krantenkoppen schreeuwden haar toe vanuit elke kiosk, vanaf elke straathoek. Ze was zich ook pijnlijk bewust van de uitgebreide camerabewaking, vooral rond toeristische attracties. En het centrum van Londen was in feite één gigantische toeristische attractie.

Toen ze omhoogkeek, zag Cassie een donkere man staan op het platform bij het rad. Ze had zijn blik al eerder op zich gevestigd gevoeld, en zag dat hij weer naar haar keek. Ze probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat het om een bewaker ging of een agent in burger, maar ook dat stelde haar allerm minst gerust. Ze deed er juist alles aan om de politie te ontlopen; of het nou ging om agenten in burger of ex-agenten die een lucratiever baantje gevonden hadden.

Cassie schrok toen de starende man zijn telefoon pakte. Of was het een walkietalkie? Hij begon druk te praten. Toen sprong hij van het platform af en sprintte in haar richting. Cassie besloot dat ze vandaag heel goed zonder een stadspanorama vanuit de lucht kon. Dat ze haar kaartje al betaald had, kon haar niets schelen. Weg hier! Dat vergezicht kwam later wel een keer. Ze draaide zich om, klaar om zich een weg te banen door de rij wachtenden, toen ze tot haar schrik ontdekte dat er van achteren nog twee politiemannen op haar af stevenden.

De tienermeisjes die achter haar gestaan hadden, kregen het ook in hun hoofd om eieren voor hun geld te kiezen. Ze hadden zich al omgedraaid en elleboogden zich een weg naar de uitgang. Cassie volgde in hun kielzog, dankbaar dat ze de weg voor haar vrijmaakten. Maar paniek greep haar bij de keel toen de agenten de achtervolging inzetten.

‘Halt, mevrouw!je!’ schreeuwde de man achter haar. ‘Blijf eens staan!’

Ze draaide zich niet om. Ja, daag! Ze zou krijsen, krabben, zich aan omstanders vastgrijpen, smeken en bidden, en zeggen dat ze echt de verkeerde voor hadden, dat ze nog nooit gehoord had van ene van moord verdachte Pierre Dubois – laat staan dat ze voor iemand van die naam gewerkt

had. Wat er ook nodig was om de dans te ontspringen, ze zou het zonder aarzelen doen. Maar toen ze zich schrap zette voor de komende worsteling, wurmden de mannen zich langs haar heen en grepen de twee tieners in hun nekvel. De meisjes begonnen te gillen en te spartelen, precies zoals zij dat zelf van plan was geweest. Er verschenen nog twee politiemannen ten tonele, allebei in burger. Ze duwden kijkers opzij en grepen de meisjes bij de arm, terwijl een van de geüniformeerde agenten hun tassen doorzocht. Tot Cassies verbijstering haalde hij uit de felroze rugzak van het langste meisje drie mobiele telefoons en twee portemonnees tevoorschijn.

‘Zakkenrollers!’ zei hij luid. ‘Kijk even of u alles nog heeft, dames en heren! Laat het ons anders alstublieft even weten!’

Cassie beklopte haar jasje en was opgelucht toen ze voelde dat haar mobieltje nog veilig in haar binnenzak zat. Toen keek ze naar haar tas. Ze voelde haar hart een keer overslaan toen ze zag dat de rits openstond.

‘Mijn portemonnee is weg,’ zei ze. ‘Mijn portemonnee is gestolen!’

Ontdaan liep ze met de politie mee naar het bewakingskantoortje om de hoek. De dievegges zaten daar al, allebei in tranen, terwijl de politie hun tassen nader inspecteerde.

‘Zit hier iets van u bij, mevrouw?’

De agent in burger wees op de spullen die hij op de balie had uitgestald.

‘Nee, niets.’

Cassie voelde nu ook tranen komen. Ze keek toe hoe een agent de rugzak ondersteboven hield, in de hoop dat haar aftandse portemonneetje eruit zou vallen, maar de zak was leeg. De agent schudde getergd zijn hoofd.

‘Ze worden in de rij doorgegeven, zodat ze snel spoorloos verdwijnen. U stond vlak voor ze, dus de uwe was vermoedelijk al eerder gepikt.’

Cassie draaide zich om en keek de meisjes aan. Haar gezicht sprak boekdelen. Als de agent er niet geweest was, had ze hun de huid vol gescholden, hun gevraagd waar ze het recht vandaan haalden haar leven te verzieken. Ze leden zo te zien geen honger; ze droegen nota bene nieuwe schoenen, en merkkleding. Ze deden het geheid voor de kick, of voor drank of drugs.

‘Neemt u me niet kwalijk, mevrouw,’ ging de politieagent verder. ‘Als u even wacht, nemen we u zo een verklaring af.’

Een verklaring? Daar zat Cassie niet op te wachten. Echt niet. Ze wilde liefst helemaal geen aandacht van de politie – laat staan een officieel politierapport. Kom nou.

‘Ik ga even tegen mijn zusje zeggen dat ik hier zit,’ loog ze tegen de agent.

‘Geen probleem.’

Hij draaide zich om en mompelde wat in zijn walkietalkie. Cassie haastte zich naar buiten. Haar portemonnee kon ze wel schudden; die kreeg ze met honderd politierapporten nog niet terug. Het leek haar het beste om de London Eye de London Eye te laten, om er nooit terug te keren. Toedeloë en aju paraplu! Wat een ramp, dit uitje. Ze had vanochtend nota bene een flink bedrag uit de muur getrokken. En haar bankpasjes waren nu ook pleitte. Ze kon geen geld gaan opnemen bij een bank, want ze kon zich niet legitimeren; haar paspoort lag op haar hotelkamer. Er was sowieso geen tijd om het te gaan halen, want ze was van plan geweest om van de London Eye linea recta door te gaan naar de lunch met haar vriendin Jess.

Een halfuurtje later liep ze – nog ontdaan van de roof, bedroefd om het verloren geld en met de pest in op heel Londen – de pub binnen waar ze hadden afgesproken. Ze was voor de drukte uit en vroeg de serveerster om een hoektafeltje vrij te houden terwijl zij zich ging opfrissen. Ze bekeek zichzelf in de spiegel, fatsoeneerde haar haren en probeerde een vrolijke glimlach. Dat voelde wel erg onwennig nu. Ze was er zeker van dat ze magerder geworden was sinds ze Jess voor het laatst gezien had, en Cassie vond ook dat ze er erg bleekjes en gespannen uitzag. Maar goed, dat kwam niet op het conto van de traumatische ervaring van vandaag.

Toen ze uit de toiletten kwam, zag ze Jess juist de pub binnen komen kuieren. Jess had hetzelfde bomberjack aan dat ze gedragen had toen ze elkaar voor het eerst zagen, toen ze elk op weg waren geweest naar hun betrekking van au pair in Frankrijk. Haar terugzien bracht een golf aan herinneringen met zich mee. Cassie wist nog hoe ze zich gevoeld had toen ze aan boord van het vliegtuig ging. Angstig, onzeker en met een bang voorgevoel over het gezin waaraan ze toegewezen was. Dat laatste was wel erg gegrond gebleken. Jess was daarentegen in dienst gekomen bij een normaal gezin. Cassie vond dat ze er goed uitzag.

‘Wat leuk om je te zien,’ zei Jess, terwijl ze Cassie stevig omhelsde. ‘Gaaf, man!’

‘Gelijk heb je,’ moest Cassie toegeven, ‘maar ik zit wel lelijk in de nesten.’

Ze legde Jess uit hoe ze eerder op de dag beroofd was.

‘Nee! Wat vreselijk, joh! En wat een pech, dat ze wel die andere portemonnees terugvonden en die van jou net niet.’

‘Zou je me wat kunnen voorschieten, voor deze lunch en voor de bus terug naar het hotel? Zonder paspoort kan ik geen geld opnemen. Ik maak het aan je over zodra ik online ben.’

‘Ben je mal, ik wil het niet terug! Het gezin waar ik werk is naar Londen gekomen om een huwelijk bij te wonen. Ze zijn bij de moeder van de bruid in Winchester vandaag. Ze hebben me een smak geld gegeven om vandaag lekker de stad in te gaan. Hierna ga ik naar Harrods.’

Jess schudde lachend haar blonde haar naar achteren, terwijl ze Cassie geld gaf.

‘Hé, zullen we een selfie doen?’

Maar Cassie schudde van nee.

‘Ik zie er niet uit zo zonder make-up.’

Jess lachte en borg haar telefoon weer weg. Het gebrek aan make-up was natuurlijk niet de ware reden; ze wilde onder de radar blijven. Het eerste wat ze gedaan had toen ze in Londen kwam, was al haar instellingen op sociale media privé maken. Immers, vrienden konden onbedoeld wat loslaten en dan zou men haar in een wip op het spoor zijn. Ze wilde dat echt niemand wist waar ze was. Niet haar ex-vriend in de VS, en zeker niet haar ex-werkgever en diens advocaten in Frankrijk. Ze had zich veilig gewaand toen ze Frankrijk eenmaal de rug toegekeerd had, maar had zich niet gerealiseerd hoe verbonden het Europa-zonder-grenzen was. Rechtstreeks teruggaan naar de VS was misschien toch een verstandigere keus geweest.

‘Je ziet er geweldig uit!’ sprak Jess haar tegen. ‘Ben je afgevallen? En gaat ’t lekker bij het gezin waar je werkt? Je zei vooraf dat je je daarover nogal zorgen maakte.’

‘Dat liep niet echt lekker, nee. Dus daar ben ik weg,’ zei ze behoedzaam, zonder op details in te gaan.

‘O jee! Wat ging er mis?’

‘De kinderen gingen bij familie in Zuid-Frankrijk wonen en die had geen au pair nodig.’

Ze hield het bondig, in de hoop dat een summiere uitleg geen verdere vragen zou oproepen, want ze wilde niet echt tegen haar vriendin hoeven liegen.

‘Tja, dat kan gebeuren. Het had erger gekund. Je had bijvoorbeeld bij dat gezin terecht kunnen komen waarover iedereen het momenteel heeft; waarvan de heer des huizes terechtstaat voor de moord op zijn verloofde.’

Cassie boog haar hoofd, bang dat haar gezichtsuitdrukking haar zou verraden. Gelukkig kwam er afleiding in de vorm van de wijn die gebracht werd. En tegen de tijd dat ze het eten besteld hadden, was Jess de sappige roddel alweer vergeten.

‘Wat wil je nu gaan doen?’ vroeg ze.

Cassie werd een beetje verlegen van die vraag, omdat ze geen goed antwoord had. Ze wou dat ze Jess kon vertellen dat ze überhaupt een plan had; en niet, dat ze maar een beetje bij de dag leefde. Enerzijds wilde ze er het beste van maken, van haar verblijf in Europa; anderzijds maakte ze zich in toenemende mate zorgen over haar huidige situatie.

‘Weet ik nog niet. Ik denk erover om terug te gaan naar de VS en daar werk te zoeken. Ergens waar het lekker warm is. Florida misschien. Het leven is zo duur hier.’

Jess knikte begrijpend.

‘Ik heb een auto gekocht toen ik hier kwam, zie je. En dat heeft me een lieve duit gekost.’

‘Je hebt een auto?’ riep Jess. ‘Te gek, man!’

‘Ja, dat was heerlijk. Ik heb een paar reuzeleuke tochtjes buiten de stad gemaakt. Maar zo’n auto is allemachtig duur in gebruik, vanwege de benzine en zo. Trouwens, ook het leven van alledag is hier duurder dan ik verwacht had.’

Almaar geld moeten uitgeven zonder vooruitzicht op een vast inkomen maakte haar nerveus; het herinnerde haar aan de strijd die ze had moeten voeren toen ze jonger was. Ze had op haar zestiende het ouderlijk huis verlaten om te ontkomen aan haar gewelddadige vader, en had sedertdien steeds voor zichzelf gezorgd. Geen geborgenheid, geen geld en geen familie om op terug te vallen. Haar moeder was gestorven en haar oudere zus Jacqui was een paar jaar eerder al van huis weggelopen en had niets meer van zich laten horen. Het op zichzelf aangewezen zijn was voor Cassie een kwestie van overleven geworden. En dat was soms kantje boord geweest. Het was nog het minst erg geweest om op het eind van de maand niets te hebben om de boterham mee te beleggen; droog brood was in barre tijden haar enige voedsel geweest. Daarom had ze er een gewoonte van gemaakt om werk in de horeca te zoeken. Want dat ging vaak gepaard met een gratis maaltijd voor het personeel. Nu beangstigde het haar dat ze rond moest komen van haar spaargeld, want dat was alles wat ze bezat. En door die beroving was ook dat minder geworden.

‘Je zou een tijdelijk baantje kunnen nemen,’ adviseerde Jess, alsof ze haar gedachten kon raden, ‘ter overbrugging.’

‘Heb ik geprobeerd. Ik heb restaurants benaderd, zelfs cafés om er achter de bar te staan, maar ik kreeg steeds nul op het rekest. Ze zijn hier allemaal erg precies op de juiste papieren en ik heb alleen een reisvisum.’

‘Restaurantwerk? Waarom geen betrekking als au pair?’ vroeg Jess nieuwsgierig.

‘Alsjeblieft, zeg,’ kaatste Cassie terug, voordat ze zich realiseerde dat Jess niets afwist van de omstandigheden in haar voorgaande baan.

‘Als ik niet kan werken,’ zei ze daarom haastig, ‘dan maar niet! Geen visum is geen visum. En een baan als au pair is doorgaans voor langere tijd.’

‘Dat hoeft niet,’ protesteerde Jess. ‘Niet altijd. Ik kan je uit eigen ervaring vertellen dat het ook zonder visum kan.’

‘Echt?’

Voor Cassie was er geen denken aan. Ze ging echt niet een nieuwe betrekking als au pair aan. Dat nam niet weg dan de woorden van Jess haar nieuwsgierig gemaakt hadden.

‘Het punt is dat horecagelegenheden regelmatig gecontroleerd worden, snap je. Dus die kunnen het risico niet nemen om iemand in dienst te hebben die niet de juiste papieren heeft. Maar bij een gezin werken is heel wat anders. Dat is zo’n grijs gebied, joh. Je zou immers een vriend van de familie kunnen zijn. Wie gaat er nou roepen dat je er eigenlijk geld loopt te verdienen? Ik verbleef vorig jaar een poosje bij een kennis van me in Devon, en heb er allerlei klusjes opgeknapt, als babysit of kinderopas, voor buurlui en kennissen.’

‘Dat is handig om te weten,’ gaf Cassie toe, al was er geen haar op haar hoofd die erover peinsde de mogelijkheid verder te onderzoeken. Het gesprek met Jess sterkte haar alleen maar in haar voornemen terug te willen naar de VS. Als ze haar auto verkocht, had ze genoeg geld om daarvan een poosje rond te komen en in betrekkelijke rust iets nieuws te zoeken. Aan de andere kant had ze verwacht langer rond te zullen reizen. Ze had zo uitgekeken naar een vol jaar in het buitenland, in de hoop dat ze in die tijd het verleden voorgoed achter zich zou kunnen laten. Dit was immers haar kans om een nieuwe start te maken in het leven en om als een feniks uit de as te herrijzen. Om na een

maand al met hangende pootjes thuis te komen voelde als een capitulatie. Het was tot daaraan toe, dat anderen dat vonden; ze zou het zelf als een nederlaag ervaren.

De ober arriveerde met borden overladen met nachochips. Uitgehongerd, omdat ze het ontbijt overgeslagen had, viel Cassie erop aan. Maar Jess aarzelde, keek nadenkend en haalde haar mobieltje weer tevoorschijn.

‘Over tijdelijke baantjes gesproken, een van die lui voor wie ik werkte, belde me gisteren, om te vragen of ik hem weer van dienst kon zijn.’

‘Je meent het,’ zei Cassie afwezig.

Ze had al haar aandacht bij het eten.

‘Ryan Ellis. Ik heb vorig jaar voor hem gewerkt. Zijn schoonouders verhuisden, en ze moesten iemand hebben die op de kinderen paste terwijl zij gingen helpen. Fantastische lui. En de kinderen vielen ook reuze mee, een jongen en een meisje. We hebben veel lol gehad. Ze wonen in een beeldig kustplaatsje.’

‘Wat wilde hij nu van je dan?’

‘Hij is naarstig op zoek naar iemand die bereid is drie weken in te komen wonen. Cassie, dit zou net wat voor jou kunnen zijn! Hij betaalde goed, in contanten, en taalde niet naar een visum. Hij redeneerde als volgt: als ik door een au pairbureau ingehuurd was, dan zat het wel snor met mijn betrouwbaarheid. Waarom bellen we hem niet even? Voor meer informatie.’

Cassie vond het idee van handje contantje wel verleidelijk. Maar opnieuw een betrekking als au pair? Daar was ze nog niet aan toe. Misschien wel nooit meer.

‘Ik weet niet of dat wat voor me is.’

Jess scheen niettemin vast voornemens om Cassies toekomst eventjes te regelen. Ze toetste het nummer in op haar mobiel.

‘Ik stuur je toch even zijn nummer. En ik sms hem ook even; dat hij gebeld kan worden en dat ik je hogelijk aanbeveel. Je weet maar nooit. Al ga je niet voor hem werken, dan weet hij misschien een ander die een oppas nodig heeft, of iemand die de hond moet uitlaten of zoiets.’

Cassie kon niets tegen die redenering inbrengen. Haar telefoon zoemde – de sms van Jess.

‘Hoe gaat het met jouw werk?’ vroeg ze, toen Jess klaar was met sms’en.

‘Kan niet beter!’

Jess laadde een chip vol met guacamolesaus voor ze verderging.

‘Het gezin is uit de kunst. Ze zijn vrijgevig met vrijetijd en ze blijven maar extraatjes geven. De kinderen zijn soms ondeugend, maar nooit op een boosaardige manier. Dat komt denk ik doordat ze me graag mogen.’

Ze ging opeens zachter praten.

‘Vorige week, toen iedereen arriveerde voor de huwelijksplechtigheid, werd ik voorgesteld aan een van de neefjes. Hij is achtentwintig en een regelrechte spetter. Hij heeft een IT-bedrijf. En ik geloof dat hij op me valt. Het is hartstikke leuk om weer eens sjans te hebben.’

Hoewel ze blij was voor haar vriendin, voelde Cassie onwillekeurig een zweem van jaloezie. Dat was de droombaan waarvan zij heimelijk gedroomd had. Waarom was het juist voor haar in het honderd gelopen? Was het pure pech geweest of was het de resultante van eerdere besluiten? Het schoot Cassie te binnen wat Jess tegen haar gezegd had in het vliegtuig naar Frankrijk. Ze had Cassie toevertrouwd dat haar eerste aanstelling niet goed uitgepakt had. Dus had ze de pijp aan Maarten gegeven en was ze aan iets anders begonnen. Toen had ze meer geluk gehad. Dat zette Cassie nu aan het denken. Had ze misschien te snel de moed opgegeven?

Toen ze zich door de stapels nachochips hadden heen gewerkt, keek Jess hoe laat ’t was.

‘Ik moet opschieten,’ zei ze, ‘want Harrods wacht op me. Ik moet voor iedereen cadeautjes meebrengen. Voor de kinderen, maar ook voor mijn spetter natuurlijk. Wat zal ik straks voor hem kopen? Wat geef je aan iemand met wie je sjans hebt? Dat wordt nog wat!’

Cassie gaf haar een knuffel, met spijt in haar hart dat hun ontmoeting ten einde was. Het luchtige gesprek was een welkome afleiding geweest. Jess leek zo intens gelukkig, en Cassie begreep waarom dat was; ze was gewenst, werd gewaardeerd, verdiende geld, had een doel in het leven en was geborgen. Jess liep niet moederziel alleen te dwalen; eenzaam en zonder werk. Zij was niet voortdurend bang om in de kraag gevat te worden omdat er ergens een moordproces van acquit ging. Een paar weken in een afgelegen kustplaatsje was misschien net wat ze nodig had op dit moment, in meer dan één opzicht. En Jess had gelijk, van het een kwam vaak het ander. Een kans heb je per slot van rekening alleen als je haar bij de lurven grijpt.

Cassie verliet de drukke pub op zoek naar een rustig plekje. Ze keek goed om zich heen, of er geen zakkenrollers of mobieltjesdieven naderden. Ze zuchtte diep en voordat ze van gedachten kon veranderen, belde ze het nummer.

HOOFDSTUK TWEE

Met de telefoon klemvast zocht Cassie dicht tegen de muur beschutting tegen de motregen. Nu ze Ryan Ellis eenmaal gebeld had, werd ze almaar nerveuzer. Goed, ze zou hoe dan ook geld moeten verdienen om langer in Engeland te kunnen blijven. Maar na wat ze in Frankrijk had meegemaakt, vroeg ze zich af of au pair wel de juiste keuze was. Want, ook al leek de betrekking ideaal, zou hij wel bereid zijn iemand als Cassie aan te nemen; iemand met zo weinig ervaring en zonder echte kwalificaties? Ze voelde aankomen dat ze, nu ze de moed had om te vragen of ze de betrekking kon krijgen, waarschijnlijk niets anders mocht verwachten dan een sneue afwijzing.

De telefoon ging zo lang over dat ze begon te vrezen dat ze een voicemailboodschap zou moeten inspreken. Op het allerlaatste moment nam er iemand op.

‘Ryan Ellis hier,’ hijgde de iemand, ‘goedemiddag.’

Hij klonk buiten adem, alsof hij gerend had om de telefoon op tijd te pakken te krijgen.

‘Hallo, spreek ik met Ryan Ellis?’ vroeg Cassie.

Ze trok een grimas toen de overbodigheid van die vraag tot haar doordrong. Maar ze kende hem helemaal niet, dus kon ze moeilijk meteen roepen ‘Ha, die Ryan!’

‘Ja, daar spreekt u mee. Wie is er aan de lijn als ik vragen mag?’

Hij klonk niet geërgerd, eerder nieuwsgierig.

‘Mijn naam is Cassie Vale en ik kreeg uw nummer van mijn vriendin Jess, die vorig jaar voor u gewerkt heeft. Ze vertelde me dat u iemand zocht, om op de kinderen te passen.’

‘Jess, Jess, Jess’, herhaalde Ryan, alsof hij zich probeerde te herinneren wie dat was. ‘Oh ja, Jess uit Amerika! Ik zie nu dat ze me een sms’je gestuurd heeft. Zo’n aardig mens. Heeft zij u aanbevolen? Is dat waarom u belt? Ik heb haar bericht nog niet gelezen, ziet u.’

Cassie aarzelde. Ging ze nu ja zeggen? Als ze dat deed, zat ze er mogelijk meteen aan vast en ze was er nog niet helemaal zeker van, of ze er al aan toe was die stap te zetten.

‘Ik zou graag eerst wat meer over de betrekking willen weten’, zei ze. ‘Ik was au pair in Frankrijk, maar die opdracht is voltooid. Ik zit erover te denken een aanstelling voor de korte termijn te aanvaarden, maar... ik weet ’t nog niet.’

Er viel een korte stilte.

‘Laat ik u wat achtergrondinformatie geven. Ik ben wanhopig op dit moment. Ik heb net een scheiding achter de rug. Dat heeft me nogal aangegrepen. De kinderen willen er nog niet eens over praten, over wat er gebeurd is. Ze hebben iemand nodig die hen kan opvrolijken en leuke dingen met ze kan doen. Maar zelf zit ik tot over mijn oren in het werk, een project met een deadline dat al mijn tijd opslokt.’

Cassie was geroerd door zijn woorden. Ze had niet verwacht dat hij tussen twee vuren zat. Geen wonder dat hij wanhopig was iemand te vinden die hem uit de brand hielp. De scheiding moest erg traumatisch geweest zijn, als de kinderen zo aangegrepen waren. Als Ryan ze onder zijn hoede had, kon ze er gevoeglijk vanuit gaan dat zijn vrouw hem verlaten had, waarschijnlijk voor een ander. Ze moest even zoeken naar de juiste woorden.

‘Dat moet vreselijk zwaar geweest zijn’, bracht ze uiteindelijk uit, om maar wat te zeggen.

‘Ik heb rondgebeld omdat ik nog geen gelegenheid vond een advertentie te plaatsen. Trouwens, ik ben zo uit mijn doen dat ik me niet in staat voel een volslagen onbekende goed door te lichten. Maar niemand van diegenen die voorheen voor me gewerkt hebben, is beschikbaar. U mag gerust weten, ik sta met de rug tegen de muur. Ik ben bereid om het drievoudige te betalen van wat gebruikelijk is. En de betrekking duurt hooguit drie weken.’

‘Nou...’ begon Cassie.

Ze kon het niet over haar hart verkrijgen om nee te zeggen. Dat zou harteloos zijn, nu de man in zo’n lastig parket zat. Ze had medelijden met hem en vond het moeilijk de betrekking zonder meer

van de hand te wijzen. Hij zat duidelijk vreselijk omhoog. Bovendien waren de bezoldiging en de korte tijdsduur erg verleidelijk.

‘Waarom komt u niet kennismaken?’ opperde Ryan. ‘Heeft u een auto? Zo niet, dan kan ik u van het station halen. Ik betaal het treinkaartje uiteraard.’

‘Ik heb een auto.’

‘Dan is het een eitje! De reis hierheen kost u ongeveer vijf uur, ijs en weder dienende. Ik stuur u gelijk een sms met het adres. En u krijgt de kilometers van me vergoed, voor het geval u ons niet lief mocht vinden.’

‘Goed dan’, lachte Cassie. ‘Ik vertrek morgenochtend. Rond de lunch moet ik er zijn.’

Ze verbrak de verbinding, opgelucht dat ze hen zou leren kennen voordat ze een beslissing hoefde te nemen. Als ze hen mocht, kon ze weleens van doorslaggevende betekenis zijn in hun leven, door hun hulp en ondersteuning te bieden in zo’n moeilijke periode. Toen Ryan haar verteld had dat hij recentelijk gescheiden was, was ze verrast geweest door het gevoel van medelijden dat er door haar heengegaan was. Het opgroeien in een conflictueuze gezinssituatie en het verlies van haar moeder op jonge leeftijd moesten daarvoor de verklaring zijn; dat kon haast niet anders. Dit was zo’n situatie waarin ze van enorme waarde kon zijn. Toen ze als radeloze en diep gekrenkte tiener van huis wegliep, was ze vastbesloten geweest in de voetsporen van haar zus te treden en het misbruik van haar vader achter zich te laten. Maar, nadat ze aan diens overheersing ontsnapt was, was ze doodleuk in een giftige relatie met haar gewelddadige ex-vriend Zane gestapt. En daarna, toen ze naar Frankrijk vertrokken was, was ze in een zo mogelijk nog grotere nachtmerrie beland. Buiten de stad, in een afgelegen kustplaatsje, was ze eventjes helemaal weg van de snelweg en zou ze eindelijk in een gezinssituatie terechtkomen waar ze zich welkom voelde; wat per slot van rekening een van de hoofdredenen was geweest om au pair te willen worden.

Cassie hoopte dat ze de tijd daar zou kunnen gebruiken om op verhaal te komen.

HOOFDSTUK DRIE

De rit naar Ryan Ellis' huis nam meer tijd in beslag dan Cassie verwacht had. Het bleek onmogelijk het drukke verkeer te ontlopen dat de snelwegen naar het zuiden verstopte. En er waren onderweg twee stukken geweest waar er aan de weg gewerkt werd en waar ze een eind had moeten omrijden. Die extra rijtijd zorgde er bovendien voor dat ze te weinig brandstof had. Ze moest de rest van het geld dat Jess haar gegeven had, gebruiken om te tanken. Ongerust dat Ryan mocht gaan denken dat ze van gedachten veranderd was, sms'te ze hem om te zeggen dat het later werd. Onmiddellijk kwam er antwoord terug.

'Geen enkel probleem, neem de tijd, rijd voorzichtig.'

Toen ze eenmaal van de snelweg af was en op het platteland terechtgekomen, waren de panorama's schilderachtig. Cassie probeerde reikhalzend over de getrimde hagen heen te kijken naar de golvende vergezichten over lappendekens van akkers en velden in diverse kleuren, van donkergroen tot goudgeel, met beeldschone boerderijtjes en meanderende riviertjes. Het gecultiveerde landschap gaf haar een vredig gevoel, al wist ze dat de samenpakkende wolken betekenden dat ze vanmiddag regen kregen. Ze hoopte dat ze voor de bui binnen zou zijn.

Meer dan zes uur na haar vertrek uit Londen kwam ze aan in het pittoreske kustplaatsje. Zelfs bij dit sombere weer zag het dorp er nog idyllisch uit. Haar auto rammelde over de kasseien. Tussen de huizen door zag ze af en toe een glimp van het schilderachtige haventje verderop. Ryan had haar gezegd dat ze het dorp helemaal door moest en dan de kustweg volgen; ze woonden een paar kilometer verder, aan de zeekant.

Toen ze buiten het openstaande tuinhek stilstond, kon Cassie haar ogen niet geloven. De woning daarachter was bijna te mooi om waar te zijn. Het zag eruit als het huis uit haar dromen. Een eenvoudige, doch schitterende villa, met ronde lijnen en houten details die volledig pasten in het decor, als een schip in zijn thuishaven. Alleen, dit "schip" lag tegen een bergwand gevlijd, met een beeldschoon uitzicht over de oceaan. De goed onderhouden tuin bevatte een schommel en een wipwap. Beide waren wat roestig. Cassie gokte dat de staat waarin het speeltuig verkeerde, de leeftijd van de kinderen verried.

Cassie wierp een blik in de binnenspiegel om te kijken of haar haar goed zat. De slagen waren nog glad en glanzend, dankzij haar matineuze inspanningen. En haar koraalrode lippenstift zat perfect. Ze parkeerde op de oprit van kinderkopjes en wandelde naar de voordeur langs een pad tussen bloembedden door. Voor het jaargetijde lagen die er nog prachtig bij, met gele bloesem. Zag ze daar bloeiende kamperfoelie? Ze vermoedde dat het hier 's zomers een explosie van kleuren was. De voordeur zwaaide open, nog voor ze eraan toe was.

'Goeiemiddag, juffrouw Vale. Leuk met u kennis te maken. Ik ben Ryan Ellis.'

De man die haar begroette, was een kop groter, en zag er afgetraind en verrassend jong uit. Hij had een warrige, zeezandkleurige haardos en doordringende, blauwe ogen. Hij glimlachte, oprecht blij haar te zien. Ryan Ellis droeg een vaal geworden Eminem T-shirt en een versleten spijkerbroek. Ze zag dat er een theedoek aan zijn broekband hing.

'Goeiemiddag, meneer Ellis.'

Ze schudde de uitgestoken hand. Zijn handdruk was warm en stevig.

'Ik was net de keuken aan het opruimen, ter voorbereiding op je... eh, uw komst. Het water kookt. Houdt u van thee? Het is zo'n Engelse gewoonte, hè. Ik weet 't. Maar er is koffie, als je... u dat liever... heeft. Zeg, zullen we elkaar maar tutoyeren? Is dat goed?'

'Dat is prima', antwoordde Cassie, meteen op haar gemak door de informele toonzetting. 'En ja, thee is goed. Ik ben dol op thee.'

Nadat hij de deur had dichtgedaan en haar voorging naar de keuken, moest ze bekennen dat Ryan Ellis totaal verschilde van hoe ze zich hem voorgesteld had. Hij was vriendelijker dan ze had durven hopen en ze vond het geweldig dat hij bereid bleek iets in de keuken te doen.

Cassie herinnerde zich de ontvangst op het vorige adres waar ze au pair was. Op het moment dat ze het Franse chateau binnenkwam, had ze die nare atmosfeer gevoeld, van conflicten die in de lucht hingen. In dit huis merkte ze daar hoegenaamd niets van. Ze liep over in de boenwas gezette houten vloerpanelen en was onder de indruk van hoe schoon alles was. Er waren zelfs verse bloemen op een vaas op de tafel in de vestibule.

‘We hebben de boel speciaal voor jou opgefleurd’, zei Ryan alsof hij haar gedachten las. ‘Het heeft er in maanden niet zo netjes uitgezien.’

Rechts zag Cassie een kamer met grote schuifdeuren die toegang gaven tot een veranda. Comfortabel ogende leren fauteuils en zeegezichten met schepen aan de muur gaven de kamer een uitnodigende en smaakvolle uitstraling. Cassie kon niet nalaten de vergelijking te trekken met de ostentatieve pronkzucht in het chateau waar ze voorheen gewerkt had. Ze beseftte dat in dit huis een waarachtig gezin woonde. De keuken was prachtig en proper. Cassie zag in een mum de degelijkheid van de apparatuur. Waterkoker, broodrooster en keukenmachine waren alle van een topmerk. Ze herkende de felgekleurde ontwerpen van de vormgever uit een artikel dat ze gelezen had in een tijdschrift in het vliegtuig. Ze wist nog dat ze toen bijna achterovergeslagen was van de prijzen.

‘Heb je gegeten tussen de middag?’ vroeg Ryan nadat hij de thee ingeschonken had.

‘Nou, nee. Maar dat geeft niet.’

Zonder acht te slaan op haar protesten haalde hij een schaal uit de koelkast, volgestapeld met fruit, muffins en sandwiches.

‘In het weekeinde heb ik nu eenmaal graag wat lekkers bij de hand. Ik wou dat ik kon zeggen dat ik het speciaal voor jou gemaakt had, maar het is de standaardkost van de kinderen. Dylan is twaalf en eet zo langzamerhand voor twee, Madison is negen en beoefent allerlei sporten. Ik heb liever dat ze dit naar binnen werken dan junkfood of snoep.’

‘Waar zijn ze,’ vroeg Cassie, ‘de kinderen?’

Ze voelde zich zenuwachtig worden bij de gedachte aan de aanstaande kennismaking. Met zo’n leuke en oprechte pa moesten ze wel precies zo zijn zoals Jess ze geschetst had, maar ze wilde dat liever toch zelf nog even vaststellen.

‘Ze gingen na het middagmaal op de fiets naar een vriendje verderop toe. Ik heb ze gezegd dat ze van het droge weer moesten profiteren voordat ’t omslaat. Ze kunnen elk moment terug zijn. Zo niet, dan moet ik ze misschien gaan ophalen met de Land Rover.’

Ryan wierp een peinzende blik door het raam op de dreigende luchten.

‘Maar goed, zoals ik al zei, zit ik de komende tijd erg omhoog, als alleenstaande ouder nu. En ze hebben alle afleiding nodig die ze kunnen krijgen. Maar de deadline van mijn project is spijkerhard.’

‘Wat doet u... eh, je voor werk?’ vroeg Cassie.

‘Ik heb een stel boten voor sportvisserij en recreatie in de haven van het dorp liggen. In deze tijd van het jaar vindt het groot onderhoud plaats. Ik heb momenteel een ploeg scheepstimmerlui aan het werk. Ze hebben het vreselijk druk, en de allereerste stormen van het seizoen zijn op til. Daarom heb ik zo weinig tijd. En mijn privéomstandigheden helpen niet echt mee nu.’

‘Het moet vreselijk zijn geweest, die scheiding en alles, juist nu.’

‘Het is een moeilijke tijd geweest.’

Ryan wendde zich af van het raam. Bij de veranderende lichtval nam ze er notie van dat hij niet slechts niet onaantrekkelijk was, maar zelfs uitzonderlijk knap. Zijn gelaatstreken waren regelmatig en krachtig. En te oordelen naar zijn armspieren, moest hij erg fit zijn. Cassie vervloekte zichzelf dat ze langs haar neus weg het uiterlijk van de arme man, die momenteel door een emotionele hel moest gaan, zat te bewonderen. Maar het was nu eenmaal zo dat hij er dermate mooi uitzag, dat het moeilijk was om niet te staren.

‘Het punt is even, Ryan, dat ik niet een geldig visum heb om hier te werken. Ik heb er eentje voor Frankrijk, en ik heb alle toestemming van het au pairbureau, alleen... ik had niet in de gaten dat het hier allemaal net even anders werkt.’

‘Je bent bij me aanbevolen door een vriendin’, zei Ryan met een glimlach. ‘Laten we dus zeggen, dat je hier te gast bent. Ik betaal je zwart, dus belastingvrij. Kun je daarmee leven?’

Cassie voelde zich opgelucht. Ryan begreep haar situatie volkomen en was bereid de zaak in zo’n vat te gieten dat ze geen problemen zou krijgen. Dat was een pak van haar hart. Ze besepte dat het voor haar de doorslag gaf en ze moest zich ervan weerhouden om niet nu al ja te zeggen. Ze wees zichzelf erop dat ze voorzichtig moest zijn en zich nergens op moest vastleggen voordat ze de kinderen gezien had.

‘Hoelang denk je me nodig te hebben?’

‘Hooguit drie weken. Dat geeft me tijd om dit project af te ronden en dan komen de schoolvakanties er ook aan. Kortom, een en ander bieden de gelegenheid om de gezinsbanden weer aan te halen. Om nieuwe aan te halen, moet ik misschien zeggen, als een nieuw gezinnetje. Er wordt wel beweerd dat een scheiding zo ongeveer het ergste is wat je kan overkomen. Ik denk dat de kinderen en ik dat kunnen onderschrijven.’

Cassie knikte meelevend. Ze twijfelde er geen seconde aan dat de kinderen geleden hadden. Ze vroeg zich af of Ryan en zijn vrouw veel geruzied hadden. Onenigheid was er onherroepelijk geweest. Het hing er alleen maar vanaf, of ze uitgemond was in geschreeuwde verwijten of in zwaarbewapende stiltes. Als kind had Cassie beide meegemaakt. Ze was er nog niet uit welke van de twee erger was.

Toen Cassies moeder nog leefde, was die er vaak in geslaagd om het deksel dicht te houden dat op de put zat waarin het woeste monster school dat in haar vader huisde. Cassie herinnerde zich de gespannen stiltes van toen ze nog klein was. Ze had in die tijd een gevoelige antenne ontwikkeld voor conflicten. Ze kon een kamer binnenwandelen en meteen aanvoelen of er ruzie was geweest. Zulke stiltes waren beladen en emotioneel uitputtend omdat ze eindeloos leken. Als er één ding was dat je kon zeggen ten faveure van openlijke conflicten, dan was het wel dat er vroeg of laat een eind aan kwam, ook al was het dan met gebroken serviesgoed of telefoontjes naar hulpdiensten. Het liet tevens een ander trauma na en andere littekens. Alsmede een diep angstgevoel, omdat verbaal en fysiek geweld bewezen dat je je zelfbeheersing kon verliezen en dus niet te vertrouwen was. Zo was, kort samengevat, haar vader geweest na de dood van haar moeder. Cassie keek rond in de propere, opgeruimde keuken en probeerde zich voor te stellen wat zich hier afgespeeld had tussen Ryan en zijn echtgenote. De ergste ruzies speelden zich in haar ervaring namelijk af in de keuken en in de slaapkamer.

‘Het spijt me zo,’ zei ze zacht, ‘dat je dit allemaal hebt moeten doormaken.’

Ryan vestigde een opmerkelijke blik op haar en ze beantwoordde die. Ze keek in indringende, staalblauwe ogen.

‘Cassie,’ fluisterde hij, ‘het lijkt net, of je ’t... kent?’

Ze had even de indruk dat hij haar nog iets wilde vragen, maar toen ging de voordeur open.

‘De kinderen zijn thuis’, zei hij opgelucht met een blik uit het raam. ‘En precies op tijd.’

Cassie keek naar buiten. Regendruppels spatten tegen het glas. En toen de deur met een klap weer dichtviel, brak er een winterse plensbui los.

‘Ha, die pa!’

Er klonken rennende voetstappen op de houten vloer. En een slank meisje in een fietsbroek en een groen trainingsjack kwam de keuken binnen sprinten. Ze bleef staan toen ze Cassie zag, bekeek haar van top tot teen en kwam toen dichterbij om haar een hand te geven.

‘Hallo. Kom jij hier oppassen?’

‘Ik ben Cassie’, zei Cassie. ‘Ben jij Madison?’

Madison knikte en Ryan woelde speels door zijn dochters glanzend bruine haar.

‘Cassie weet nog niet of ze dat wel wil. Zul jij je daarom van je beste kant laten zien?’

Madison haalde haar schouders op.

‘Jij zegt altijd, dat we nooit moeten beloven wat we niet kunnen waarmaken. Maar ik zal ’t proberen.’

Ryan schaterde. Cassie merkte dat ze zelf ook moest lachen om de ondeugende eerlijkheid van Madisons antwoord.

‘Waar is Dylan?’

‘Hij is in de garage, zijn fiets smeren. Die piepte toen we de heuvel op fietsten. En toen viel de ketting er ook nog af.’

Madison beende naar de keukendeur en haalde diep adem.

‘Dylan!’ brulde ze. ‘Kom meteen!’

Cassie hoorde in de verte iemand roepen ‘Ik kom al!’

‘Dat gaat nog eeuwen duren’, oordeelde Madison somber. ‘Als hij eenmaal aan zijn fiets begint te prutsen, houdt hij nooit meer op.’

Toen zag ze het bord met lekkers. Haar gezicht klaarde op en ze ging ze er recht op af. Maar toen ze ontdekte wat er op brood zat, zuchtte ze teleurgesteld.

‘Pap, je hebt sandwiches met ei gemaakt.’

‘Is dat een probleem?’ vroeg Ryan, met verbaasd opgetrokken wenkbrauwen.

‘Je weet hoe ik denk over ei op brood. Het lijken net broodjes poep.’

Ze koos met zorg een muffin uit van de andere kant van de schaal.

‘Broodjes poep?’ stamelde Ryan en zijn stem verried, dat verontwaardiging en hilariteit om de voorrang streden. ‘Maddie, dat soort dingen hoor je niet te zeggen als er bezoek is.’

‘Kijk maar uit, Cassie,’ waarschuwde Madison, terwijl ze een gezicht trok naar haar vader dat van weinig berouw blijk gaf, ‘dat spul plakt overal aan vast.’

Cassie werd overvallen door een tot dusver onbekend gevoel van... van thuisgekomen zijn. Dergelijke gekkigheid was precies waarop ze gehoopt had. Tot dusverre leek dit een normaal, gelukkig gezin, met plagerij over en weer, en dito bezorgdheid. Ook al leed het voor haar geen twijfel dat elk zijn eigen nukken en zorgjes had. Ze voelde plots hoe gespannen ze geweest was, in de overtuiging dat er iets finaal scheef zou lopen. Ze had tot nu toe nog niets van de schaal gepakt, omdat ze zich opgelaten gevoeld had om te gaan zitten kauwen waar Ryan bij was. Maar nu voelde ze hoe hongerig ze was. Ze kon maar beter wat eten voordat haar maag hoorbaar zou gaan knorren.

‘Ik zal moedig zijn,’ zei ze, ‘en een broodje p... eh, sandwich met ei nemen.’

‘Daar ben ik blij om,’ juichte Ryan, ‘want mijn culinaire kunsten hebben een goede roep.’

‘Broodjes poep’, rijmde Madison.

Cassie lachte. Madison richtte zich tot Cassie.

‘Pappa kookt altijd. Hij houdt alleen niet van opruimen.’

‘Dat is waar’, gaf Ryan toe.

Madison haalde opnieuw diep adem en wendde zich tot de keukendeur.

‘Dylan!’ gilte ze, om er op normale toon aan toe te voegen ‘Oh, ben je daar al.’

Een lange, slungelachtige jongen was de keuken in komen kuieren. Hij had hetzelfde bruine, glanzende haar als zijn zusje. Cassie vroeg zich af of hij net een groeistuijp doorgemaakt had, want hij zag eruit als een gespierde spijker.

‘Hoi,’ zei hij langs zijn neus weg tegen Cassie.

Ze herkende in hem, ondanks zijn jonge jaren, een gelijkenis met Ryan. Ze hadden dezelfde wilskrachtige kin en geprononceerde jukbeenderen. In Madisons knappe, ovale snoetje zag ze minder van hem terug. Ze vroeg zich af hoe de moeder eruitzag. Zouden er nog familiefoto’s in huis te vinden zijn? Of was de scheiding zo bitter geweest dat die weggehaald waren?

‘Je hoort een hand te geven’, zei Ryan tegen zijn zoon.

Dylan liet zijn handen zien. Die waren zwart van het fietskettingvet.

‘Oh jee, kom maar hier.’

Ryan haastte zich naar het aanrecht, draaide de kraan open en spoot een royale dosis zeep over de handen van zijn zoon. Nu Ryan afgeleid was, nam Cassie gauw nog een sandwich.

‘Wat was er mis met de fiets?’ vroeg Ryan.

‘De ketting sloeg door,’ zei Dylan, ‘zodra ik naar een kleiner verzet schakelde.’

‘Heb je ’t gemaakt?’ vroeg Ryan, terwijl hij de voortgang van het handenwassen met enige zorg gadesloeg.

‘Ja’, antwoordde Dylan.

Cassie verwachtte een verdere uitweiding, maar... dat was ’t. Ryan gaf hem een handdoek en hij droogde zijn handen. Dylan pakte Cassies hand even beet bij wijze van begroeting en wijdde zijn aandacht toen aan het eten op tafel. Er kwam misschien niet zoveel uit Dylan, maar Cassie sloeg er steil van achterover, hoeveel er in Dylan ging; het bord was bijna leeg tegen de tijd dat Ryan het in de koelkast terugzette.

‘Je hebt helemaal geen trek meer in avondeten als je zo doorgaat,’ zei hij, ‘en ik ga straks spaghetti bolognese maken.’

‘Die krijg ik ook wel op, hoor’, beloofde Dylan.

Ryan sloot de koelkast.

‘Oké, ik wil dat jullie iets droogs gaan aantrekken nu, anders vatten jullie nog kou.’

Toen ze verdwenen waren, richtte hij zich opnieuw tot Cassie en hij klonk gespannen.

‘Wat denk je? Zijn de kinderen zoals je verwachtte? Het zijn lieve kinderen, hoor. Ook al hebben ze natuurlijk hun momenten.’

Cassie had ze van meet af aan al gemogen. Vooral Madison leek een gemakkelijk kind en ze kon zich niet voorstellen dat er ooit een stilte viel als zij in de buurt was. Dylan leek moeilijker; stiller en introverter. Maar dat kon komen doordat hij wat ouder was en al een tiener. Het was logisch dat hij niet zoveel te melden had aan een au pair van begin twintig. Ryan had gelijk, het waren lieve kinderen. En, wat belangrijker was, hijzelf maakte de indruk een ondersteunende vader te zijn, die er voor hen was als er zich problemen zouden voordoen.

Kortom, de kogel was door de kerk, ze aanvaardde de betrekking.

‘Ze lijken alleraardigst. Ik ga met alle genoeg drie weken voor je werken.’

Ryans gezicht begon te stralen.

‘Oh, fantastisch! Weet je, Cassie, vanaf het moment dat ik je zag... nee, vanaf het moment dat ik je sprak, bad ik dat je ja zou zeggen. Je hebt iets wat me intrigeert. Ik zou je heel graag beter willen leren kennen, meer te weten komen over wat je meegemaakt hebt, wat je gevormd heeft, want je lijkt zo... ik weet niet hoe ik het noemen moet. Wijs? Rijp? Ik heb in ieder geval het gevoel dat mijn kinderen in goede handen zijn.’

Ze wist niet wat ze hierop zeggen moest. Ze werd wat ongemakkelijk onder Ryans lofzang.

‘Dat zullen de kinderen leuk vinden’, hernam Ryan. ‘Ik kon zien dat ze je al mogen. Laten we je gaan installeren. En daarna zal ik je een rondleiding geven. Heb je je bagage bij je?’

‘Heb ik.’

Gebruikmakend van een droge bui liep hij met haar mee naar buiten, pakte de twee koffers alsof ze niets wogen, en droeg ze voor haar naar binnen.

‘We hebben één garage, voor de Land Rover. Maar buiten parkeren is geen probleem. Het huis is eenvoudig. Rechts zie je de woonkamer, recht vooruit de keuken en links de eetkamer, waarvan we overigens hoogstzelden gebruiken. Dus hebben we die kamer omgedoopt tot legpuzzel-, lees- en speelkamer. Zoals je kunt zien.’

‘Wie is de puzzelaar?’

‘Madison. Ze houdt van handenarbeid, knutselen; eigenlijk alles wat met creëren en doen te maken heeft.’

‘En ze is nog sportief ook,’ zei Cassie, ‘een dame met vele talenten.’

‘Ik ben bang dat huiswerk maken het zwakste punt van Maddie is. Ze heeft bijles nodig, vooral in wiskunde. Dus, alle steun die je kunt bieden, is van harte welkom, al was het alleen maar op moreel niveau.’

‘En Dylan?’

‘Hij is een verwoed fietser. Hij heeft helemaal niets met andere sporten. Hij denkt lineair en haalt alleen maar tieners. Hij heeft het niet zo op sociale contacten. Soms is het uitkijken met ’m, want hij is erg gevoelig. En hij kan opvliegend zijn wanneer hij zich onder druk gezet voelt.’

Cassie knikte, erkentelijk voor alle informatie die van pas kon komen in haar nieuwe functie.

‘Dit is jouw kamer hier. Laten we je spullen naar binnen brengen.’

De kleine kamer had een grandioos uitzicht op zee. Ze was uitgevoerd in azuurblauw en wit, en zag er rein en aantrekkelijk uit. Ryan zette de grootste tas aan het voeteneind van het bed en de kleinere op de blauwwit gestreepte leunstoel.

‘De logeerkamer is aan het begin van de overloop. Dan heb je Madisons kamer aan die kant, en die van Dylan aan de andere kant. Die van mij is op het eind. Dan blijft er één kamer over die ik je nog moet laten zien.’

Hij begeleidde haar terug naar beneden en ze liepen de woonkamer in. Daarnaast, achter de glazen deuren die ze al eerder gezien had, zag Cassie een uitbouw met smeedijzeren meubels.

‘Wauw’, zei ze.

Het uitzicht op zee vandaaruit was in één woord adembenemend. Er was een steile afgrond naar de oceaan. Ze kon de branding op de rotsen daar beneden horen.

‘Dit is mijn speciale plekje. Ik zit hier iedere avond na het eten om tot mezelf te komen, meestal met een glas wijn. Je bent van harte welkom om me gezelschap te komen houden wanneer je maar wilt. Wijn is niet verplicht, maar warme en winddichte kleding wel. Er zit een stevig dak op, maar het glas ontbreekt nog. Ik heb overwogen om het zelf te doen, maar kwam er al doende achter dat het vakwerk is. Daarbuiten, met het geluid van de branding, en met af en toe een vlaag buiswater op stormachtige avonden, voel je je zo één met de oceaan. Ga maar kijken.’

Hij opende de schuifdeur en Cassie liep de veranda op. Ze greep zich vast aan de reling en boog zich voorover. Terwijl ze dat deed, werd ze overmand door duizeligheid. Ze stond niet langer aan de kust van Devon. Ze leunde over een stenen borstwering en staarde vol afschuw naar het verwrongen lichaam in de diepte. Ze voelde de kou van de stenen balustrade in haar vingers. Ze herinnerde zich de zweem van parfum die in de luxueuze slaapkamer was blijven hangen, hoe ze misselijkheid had voelen opkomen, haar benen dienst hadden geweigerd en ze bedreigd had flauw te vallen. En ook hoe ze niet in staat was geweest zich de gebeurtenissen van de vorige avond helder voor de geest te halen. Haar nachtmerries, altijd al gruwelijk, waren nog veel erger en levendiger geworden sinds die noodlottige nacht. Soms wist ze niet goed waar herinneringen ophielden en dromen begonnen. Cassie had gedacht dat ze die doodsbange ik voorgoed achter zich gelaten had. Maar nu, terwijl de duisternis uit de diepte op haar toevloog om haar te verzwelgen, drong de afschuwelijke waarheid tot haar door – al die herinneringen en de aanverwante angst waren een onlosmakelijk deel van haar.

‘Nee!’ wilde ze gillen, maar haar eigen stem scheen van een verre afgelegen plek te komen en alles wat uit haar keel kwam was een schor, bijna onhoorbaar gefluister.

HOOFDSTUK VIER

‘Kalm, rustig aan maar. Gewoon blijven doorademen... in, uit, in, uit.’

Ze opende haar ogen en ontdekte, dat ze neerkeek op de solide vloer van de veranda. Ze zat in een van de smeedijzeren stoelen, met het hoofd tussen haar knieën. Sterke handen hielden haar bij de schouders vast en ondersteunden haar. De sterke handen behoorden toe aan Ryan, haar nieuwe werkgever. Het waren zijn handen en zijn stem. Wat was er gebeurd? Ze had een paniekaanval gekregen en zich als een idioot aangesteld. Ze wilde gauw rechtop gaan zitten.

‘Rustig maar, kalm aan.’

Cassie snakte naar adem. Haar hoofd was draaierig en het leek even of ze naar haar zelf stond te kijken – een soort buitenlichamelijke ervaring.

‘Je had een ernstige vlag van hoogtevrees net. Ik dacht heel even dat je over de balustrade zou kukelen’, zei Ryan. ‘Ik kreeg je nog net op tijd te pakken voor je flauwviel. Hoe voel je je?’

Ja, hoe voelde ze zich? Ze had het steenkoud, voelde zich licht in haar hoofd en schaamde zich diep. Ze had zo haar best gedaan een goede indruk te maken, om zijn eerste indruk van haar waar te maken. In plaats daarvan had ze de boel verknald. Ze had duidelijk iets uit te leggen. Maar, hoe kon ze het uitleggen? Als hij van de verschrikkingen wist die ze doorstaan had, en dat haar vorige werkgever op ditzelfde moment terechtstond voor moord, zou hij allicht van gedachten veranderen en tot de conclusie komen dat ze te labiel was om voor zijn kinderen te kunnen zorgdragen. Een paniekaanval kon immers heel goed aanleiding zijn tot bedenkingen. Het leek haar maar beter mee te gaan in zijn aanname – een aanval van hoogtevrees.

‘Ik voel me al beter’, stelde ze hem gerust. ‘Neem me niet kwalijk, ik had eraan moeten denken dat ik soms acrofobie heb wanneer ik grote hoogtes ontwend geraakt ben. Dat trekt altijd weer bij, hoor. Over een paar dagen ben ik er weer aan gewend.’

‘Goed om te weten. Maar wees zolang in hemelsnaam wel voorzichtig. Ben je al zover dat je weer kunt staan? Houd je maar aan mijn arm vast.’

Cassie kwam overeind en leunde zwaar op Ryan, totdat ze het gevoel had dat haar benen haar weer droegen. Langzaam leidde hij haar terug de woonkamer in.

‘Ik ben alweer oké.’

‘Weet je ’t zeker?’

Hij liet haar behoedzaam los.

‘Ga jij nu maar kalm je spullen uitpakken of even rusten. We gaan om halfzeven aan tafel.’

*

Cassie nam ruim de tijd om haar kleren netjes in de stijlvolle witte garderobe op te bergen. Haar pillen stopte ze achterin de bureaulade. Ze verwachtte niet dat de gezinsleden haar spullen zouden doorzoeken als ze er niet was, maar ze wilde als het even kon ongemakkelijke vragen over haar angstmedicatie vermijden; helemaal na haar paniekaanval van zojuist. Gelukkig had ze zichzelf snel weer in de hand gehad. Dat moest een teken zijn dat de zaak redelijk onder controle was. Ze prentte zichzelf in dat ze haar medicijnen moest innemen voordat ze met de anderen aan tafel ging. Gewoon, voor het geval dat.

De heerlijke geur van voedselbereiding zwierde ver voor halfzeven al door het huis. Cassie wachtte tot kwart over zes en trok toen een van haar charmantste topjes aan, eentje met kralen rond de halsopening. Ze bracht lipgloss aan en een vleugje mascara. Ze wilde er goed uitzien voor Ryan. Ze maakte zichzelf wijs dat het belangrijk was een goede indruk te maken na de paniekaanval van vanmiddag. Maar als ze eraan terugdacht, kreeg de herinnering aan Ryans gespierde armen die haar

ondersteunden, merkwaardig genoeg de overhand. Ze werd zelfs weer een beetje licht in haar hoofd bij de herinnering aan hoe krachtig en tegelijk teder hij opgetreden had. Bij het verlaten van haar kamer botste ze tegen Madison op, ook op weg naar de keuken.

‘Wat ruikt het lekker, hè’, zei Madison tegen Cassie.

‘Is dat je favoriete schotel?’

‘Om eerlijk te zijn houd ik er alleen van als pappa het klaarmaakt. Anders hoeft ik het niet zo. In restaurants doen ze het anders. Daarom moet ik eigenlijk zeggen: mijn favoriete thuisschotel. Op de tweede plaats komt gebraden kip. Op de derde saucijsjes. En als we buiten de deur eten, neem ik meestal vis met frietjes. En ik ben ook dol op pizza. Hamburgers moet ik absoluut niet, waar Dylan toevallig weer wel verzot op is. Maar in restaurants vind ik hamburgers vies.’

‘Wat zijn saucijsjes?’ informeerde Cassie, ervan uitgaande dat het om een typisch Engels gerecht ging.

‘Heb je die nog nooit gegeten? Het zijn worstjes gebakken in brooddeeg. Ze zijn gemaakt van eieren, meel en melk. Ze moeten wel druipen van de jus. Ik overdrijf niet, hè – echt druipen. Met doperwten en worteltjes.’

Al pratend hadden ze de keuken beneden bereikt. De houten tafel was gedekt voor vier en Dylan zat al op zijn plek. Hij schonk zich juist een glas vol, met sinaasappelsap.

‘Hamburgers zijn niet vies,’ liet hij tussen neus en lippen door weten, ‘maar godenspijs.’

‘Onze juffrouw zegt dat ze goeddeels bestaan uit graanvlokken en fijngemalen slachtafval.’

‘Jullie juffrouw is niet goed bij haar hoofd.’

‘Hoe kun je dat nou zeggen? Je bent zelf niet goed snik.’

Cassie stond op het punt tussenbeide te komen, maar Dylan was haar voor.

‘Je moet kiezen, Maddie,’ waarschuwde hij, ‘je bent voor me of je bent tegen me.’

Cassie begreep niet goed wat hij daarmee wilde zeggen. Maar Madison zweeg en ging zitten.

‘Kan ik je ergens mee helpen, Ryan?’

Cassie liep naar het fornuis, waar Ryan net een kokende pan van het vuur haalde.

Hij keek haar even aan en glimlachte.

‘Alles onder controle. Althans, dat hoop ik. Het eten is klaar. Kom, jongens, opscheppen!’

‘Wat een leuk topje, Cassie’, zei Madison.

‘Dank je. Heb ik in New York gekocht.’

‘New York? Wauw!’ riep Madison met ogen als schoteltjes. ‘Daar wil ik ook naartoe.’

‘De zesdeklassers zijn daar in juni geweest,’ zei Dylan, ‘voor economie. Ga economie doen, dan kun jij straks ook naar New York.’

‘Komt daar algebra aan te pas?’ informeerde Madison.

Dylan knikte.

‘Ik haat algebra. Het is saai. En moeilijk bovendien.’

‘Mij best. Dan ga je maar niet.’

Dylan schepte zich op, terwijl Ryan het gebruikte kookgerei in de gootsteen afspoelde. Madison keek opstandig. Cassie ging daarom gauw over op een ander onderwerp.

‘Je vader vertelde me dat je graag sport. Wat doe je ’t liefst?’

‘Hardlopen en turnen. Tennis vind ik ook leuk. Daarmee zijn we deze zomer begonnen.’

‘En jij bent wielerveder?’ vroeg Cassie aan Dylan.

Hij knikte, terwijl hij geraspte kaas over zijn eten strooide.

‘Dylan wil prof worden,’ zei Madison, ‘en de Tour de France winnen.’

Ryan schoof nu ook aan.

‘De kans is groter dat je de een of andere schimmige wiskundige formule ontdekt,’ zei Ryan met een trotse blik op zijn zoon, ‘en daarmee een volledige beurs in Cambridge krijgt.’

Dylan schudde van nee.

‘Sorry, pap, het gaat toch echt de Tour de France worden.’

‘Eerst de universiteit’, zei Ryan streng.

Dylan gromde ten antwoord. Madison kwam er tussendoor met een vraag om meer sap en Cassie schonk haar glas vol. Cassie genoot zowel van het eten als van de samenspraak aan tafel. Ze had nog nooit iemand als Ryan ontmoet, wist ze. Hij was zo zelfredzaam en liefderijk. Ze vroeg zich af of de kinderen zich realiseerden hoe ze het getroffen hadden, met een vader die voor zijn gezin kookte. Na het eten stond ze op om de afwas te doen. Dat kwam neer op... de luxe vaatwasser volladen. Ryan legde uit, dat de kinderen een uur tv mochten kijken na het eten, mits ze geen huiswerk meer te doen hadden, en dat hij de wifi uitdeed als ze naar bed gingen.

‘Het is niet goed voor screenagers om de hele nacht te teksten’, vond hij. ‘En dat doen ze rustig, hoor, als ze de kans krijgen. Maar bedtijd is slaaptijd.’

Om halfnegen gingen de bloedjes braaf naar bed. Dylan kwam haar welterusten zeggen en vertelde dat hij morgenochtend voor dag en dauw opstond om te gaan fietsen met zijn vriendjes.

‘Wil je dat ik je wakker maak?’ vroeg Cassie.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Dat hoeft niet, dank je’, zei hij en deed zijn slaapkamerdeur dicht.

Madison was wat spraakzamer. En Cassie zat een poosje op de rand van haar bed te luisteren naar alle dingen die ze konden gaan doen morgen, en naar haar weersvoorspelling.

‘Er is een snoepwinkel in het dorp en daar verkopen ze de mooiste gestreepte reep die je je kunt voorstellen. En snoep in de vorm van een wandelstok, die naar pepermunt smaakt. Van pappa mogen we daar meestal niet komen, maar misschien vindt hij het morgen wel goed.’

‘Ik zal ’t hem vragen’, beloofde Cassie, stopte haar in en knipte het licht uit.

Terwijl ze zachtjes de deur dichtdeed, dacht ze onwillekeurig aan de eerste nacht in haar vorige betrekking. Hoe ze als een blok in slaap gevallen was en te laat gereageerd had toen het jongste kind een nachtmerrie had. Ze was nog steeds ontdaan over de oorvijg die ze opgelopen had. Ze had toen direct haar congé moeten nemen, maar dat had ze niet gedaan, helaas. Cassie had er vertrouwen in dat Ryan zoiets nooit zou doen. Ze achtte hem niet eens in staat tot een verbale veeg uit de pan. Toen ze aan Ryan dacht, herinnerde Cassie zich het aanbod van een glas wijn op de veranda. Ze aarzelde. Ze zou graag nog wat tijd met hem doorbrengen, maar wist niet zeker of ze dat wel moest doen. Had hij het ernstig gemeend, toen hij zei dat ze hem gezelschap kon komen houden? Of had hij dat alleen gezegd uit wellevendheid?

Terwijl ze nog stond te dubben, ontdekte ze dat ze haar dikste jas al aangetrokken had. Ze kon immers even gaan kijken hoe hij zou reageren. Als hij er blijk van gaf haar aanwezigheid niet op prijs te stellen, kon ze snel haar glas leegdrinken en naar bed gaan. Op de trap was ze nog steeds met zichzelf in discussie. Als werknemer hoorde men niet na werktijd een glas te gaan drinken met zijn werkgever. Toch? Als ze professioneel was, moest ze nu naar bed gaan. Anderzijds had Ryan de grenzen van wat betamelijk was, al verlegd door niet moeilijk te doen over een werkvergunning en haar zwart te willen betalen. Ze was een vriend van de familie, had hij gezegd. En samen een glas drinken na het diner was nou precies wat een vriend van de familie zou doen.

Ryan was verrukt toen hij haar zag. Ze ontspande meteen toen ze zijn oprechte glimlach zag.

Hij stond op, nam haar bij de arm en liet haar niet los voor ze veilig op een verandastoel zat. Haar hart maakte een sprongetje toen ze zag dat er al een extra wijnglas op het tafeltje stond.

‘Houd je van Chardonnay?’

Cassie knikte.

‘En of.’

‘Om eerlijk te zijn ben ik geen wijnkenner; ik vind een glas boers rood het lekkerst. Maar een kist met deze uitmuntende wijn werd me onlangs aangeboden door een dankbare klant, na een vruchtbaar dagje zeevissen. En eerlijk is eerlijk, hij is een feest voor de zintuigen. Proost.’

Ryan boog zich een beetje voorover en tikte lichtjes met zijn glas tegen het hare.

‘Vertel me eens wat meer over je onderneming’, zei Cassie.

‘Ik ben twaalf jaar geleden begonnen met Zuidwaarts Zeilen b.v., na de geboorte van Dylan. Met zijn komst ging ik opeens nadenken over een doel in het leven, en over wat ik mijn kinderen bieden kon. Na school had ik drie jaar bij de Koninklijke Marine gezeten. Ik schopte het tot dekkofficier. De zee zit me in ’t bloed. Ik heb zelfs nooit over werk op de vaste wal gepeinsd.’

Cassie knikte.

‘Toen Dylan ter wereld kwam,’ hernam Ryan, ‘kwam het toerisme hier net van de grond. Dus ik diende mijn ontslag in – ik was destijds filiaalleider voor een scheepswerf in Cornwall – en kocht mijn eerste boot. Spoedig volgde een tweede. En vandaag heb ik een vloot van zestien, in allerlei soorten en maten. Motor- en zeilschepen. En mijn oogappel is een nieuw charterjacht, dat vooral populair is bij zakelijke klanten.’

‘Wat geweldig, zeg’, zei Cassie vol bewondering.

‘Het is een groot succes geworden. Ik heb er zoveel aan te danken. Een goed inkomen, een heerlijk leven en het huis van mijn dromen. Letterlijk, hè! Ik heb het ontworpen naar een droom die ik altijd had. Ook al heeft de architect goddank mijn wildste ideeën naast zich neergelegd. Anders zou het waarschijnlijk al in zee gedonderd zijn.’

Cassie lachte.

‘Maar het is pootaan, schat ik, jouw bedrijf.’

‘Oh, absoluut’, antwoordde Ryan terwijl hij over zee staaarde. ‘Als bedrijfseigenaar breng je voortdurend offers. Je maakt lange dagen. Ik heb zelden een vrij weekend. Omdat jij zou komen, heb ik vandaag een voorman gevraagd mijn zaken waar te nemen. Ik denk dat...’

Hij richtte opeens een ernstige blik op haar.

‘Ik denk dat daarom mijn huwelijk op de klippen gelopen is.’

Ze voelde haar hart in de keel, vol verwachting. Dat hij haar in vertrouwen nam, zeg. Nu al. Ze knikte bemoedigend, in de hoop dat hij zou doorgaan. Wat hij na een stilte inderdaad deed.

‘Toen de kinderen klein waren, was het gemakkelijker voor Trish, mijn vrouw, om te aanvaarden dat mijn werk voor mij op de eerste plaats kwam. Maar toen ze haar niet meer vierentwintig uur per dag nodig hadden, wilde ze kennelijk... Wel, dat ik hun plaats zou gaan innemen, denk ik. Ze begon onredelijke eisen te stellen als het ging om emotionele steun, tijd, aandacht. Ik werd er gek van, en het leidde tot conflicten. Ze was een onafhankelijke vrouw geweest. Dat vond ik aanvankelijk ook het aantrekkelijke, maar... mensen kunnen veranderen. En ik denk dat dat met haar gebeurd is.’

‘Dat klinkt heel triest’, zei Cassie.

Haar glas was bijna leeg en Ryan vulde het bij, voor hij zichzelf bijschonk.

‘Het was verschrikkelijk. Ik kan niet eens goed uitleggen hoe chaotisch het was. Als je van iemand houdt, geef je niet zo snel op en als de liefde opeens weg is, doe je er alles aan om haar terug te vinden. Je hoopt, je bidt, je smeekt, dat je terug mag krijgen wat je zo hoogachtte. Ik heb het geprobeerd, Cassie. Echt. Met alles wat ik in me had. En toen ik eindelijk inzag dat het niets uithaalde, voelde dat als een persoonlijke nederlaag.’

Cassie voelde zich naar hem toe neigen.

‘Wat beangstigend dat zoiets kan gebeuren.’

‘Je koos het juiste woord. Heel erg beangstigend. Het gaf me het gevoel dat ik tekortschoot. Ik voelde me zo machteloos. Ik denk niet lichtvaardig over het huwelijk, weet je. Voor mij is het voor eeuwig. Toen Trish ervandoor was, moest ik mezelf als het ware herijken. Wie was ik?’

Cassie sloot een moment haar ogen. Ze kon de zielenpijn horen in zijn stem. Het was nog vers allemaal, een open wond. Het getuigde van heldenmoed, vond ze, om het te verstoppen achter een luchtige façade en veel grappenmakerij. Ze stond op het punt om Ryan te vertellen hoezeer ze hem bewonderde om de koersvastheid die hij toonde bij zoveel tegenwind. Maar op het nippertje weerhield ze zich daarvan, in het besef dat zoiets geen pas gaf. Ze kende hem amper. Wat of wie gaf haar het recht met zo’n beoordeling over haar werkgever op de proppen te komen na slechts een paar uurtjes

in zijn gezelschap? Waar zat haar verstand? Had ze dat nog? Cassie vond dat de wijn haar naar het hoofd gestegen was. Ze moest op haar woorden letten. Alleen omdat hij knap, intelligent en aardig was, hoefde ze zich nog niet als een verliefde bakvis te gedragen. Ze zou zichzelf alleen maar voor schut zetten. Of erger.

‘Ik denk dat ik je zo langzamerhand je rust moet gunnen’, zei Ryan en zette zijn glas neer. ‘Je zult wel geradbraakt zijn na de lange rit vandaag en de ontmoeting met mijn herrieschoppers. Bedankt voor je gezelschap. Het betekent veel voor me dat ik met je over die dingen kan praten.’

‘Het is een genoeglijke wijze om de dag uit te luiden,’ gaf ze toe, ‘en je komt zo tot rust.’

Ze was totaal niet tot rust gekomen. Ze was opgewonden, door de intimiteit van hun gesprek. Toen ze naar binnen gingen, bleef ze maar nadenken over wat hij met haar gedeeld had. Terug op haar kamer scande ze snel de sms’jes, dankbaar dat dit huis online was. In haar vorige betrekking had ze niet eens telefoonsignaal gehad, totaal afgesneden van de buitenwereld. Nadien had ze pas beseft hoe eng dat eigenlijk was, voor als de nood aan de man kwam. Cassie zag dat er niet veel bijzonders bij zat, wat dingetjes van vrienden in de VS.

Toen zag ze een bericht dat eerder op de avond binnengekomen was, van een onbekend mobiel nummer hier in Engeland. Alleen dat al deed bij haar een paar alarmbellen rinkelen. En, toen ze het bericht opende, was het alsof een klamme hand zich rond haar maag sloot.

‘Wees voorzichtig’, luidde de boodschap.

HOOFDSTUK VIJF

Ze had verwacht heerlijk te slapen in haar knusse kamer, met als enige rumoer de branding buiten. Dat zou ook vast en zeker gebeurd zijn, wist ze, als ze niet dat verontrustende berichtje gekregen had, verzonden vanaf een onbekend nummer toen ze samen met Ryan op de veranda zat. Bij de eerste schrik had ze gedacht dat het iets te maken kon hebben met de moordzaak tegen haar ex-werkgever; dat ze haar van iets beschuldigden of zo, en dat ze gezocht werd. Cassie had gekeken of ze het laatste nieuws kon vinden. Maar tot haar spijt had Ryan de wifi al uitgezet. Ze had gewoeld en gedraaid. Ze had gemaald over wat het betekende en wie het gestuurd had. Ze had geprobeerd zichzelf wijs te maken dat het niet voor haar bedoeld was.

*

Na een rusteloze nacht slaagde ze er eindelijk in om in een onrustige slaap weg te dommelen, tot haar weksignaal klonk. Ze tastte naar haar mobieltje en zag dat de wifi het weer deed. Nog voor ze opstond, las ze het nieuws over de rechtszaak. Er was uitstel gevraagd. De zaak zou pas over twee weken hervat worden. Ze las, dat het uitstel verleend was omdat de verdediging meer tijd nodig had om in contact te komen met aanvullende getuigen. Ze voelde zich ziek worden van angst. Ze keek naar de rare boodschap van gisterenavond en vroeg zich af of ze zou antwoorden, om te vragen wat het te betekenen had. In de loop van de nacht moest de afzender haar nummer evenwel geblokkeerd hebben, want ze slaagde er niet in een sms terug te sturen. Uiteindelijk probeerde ze het nummer te bellen. Ze werd meteen afgebroken; haar oproepen waren eveneens geblokkeerd.

Cassie zuchtte ontmoedigd. Alle communicatie verbreken deed eerder aan pesterij denken, dan aan een oprechte waarschuwing. Ze hield het er maar op dat het om een verkeerd nummer ging, dat de afzender van de boodschap dat ook ontdekt had en dat ze daarom geblokkeerd was.

Niet echt gerustgesteld stond ze op om de kinderen te gaan wekken. Dylan was al op. Cassie nam aan dat hij was fietsen. Erop vertrouwend dat het geen inbreuk op zijn privacy was, ging ze zijn kamer binnen, maakte zijn bed op en raapte de verspreid liggende kleren bijeen. Zijn kast stond barstensvol met de meest uiteenlopende boeken, verscheidene over fietsen. Twee goudvissen zwommen in een aquarium bovenop de boekenkast en op de tafel bij het raam stond een konijnenhok. Een grijs konijn verorberde een slablaadje en ze bleef er een poosje geamuseerd naar staan kijken. Vervolgens klopte ze op Madisons deur.

‘Geef me tien minuten’, klonk een slaperige meisjesstem.

Cassie ging naar de keuken om het ontbijt voor te bereiden. Ze vond een paar bankbiljetten op tafel met een handgeschreven briefje.

‘Ik ben aan het werk. Neem de kinderen mee uit en vermaak je wat! Vanavond terug.’

Cassie laadde de broodrooster en zette water op. Terwijl ze bezig was met koffiezetten, kwam Madison binnenlopen in een roze ochtendjas en ze geeuwde luid.

‘Goeiemorgen’, begroette Cassie haar.

‘Mogge. Ik ben blij dat jij er bent. De anderen in dit huis zijn van die ochtendmensen.’

‘Wil je koffie? Thee? Sinaasappelsap?’

‘Thee, alsjeblieft.’

‘Toast?’

Madison schudde haar hoofd.

‘Ik heb nog geen honger, dank je.’

‘Wat zou je vandaag willen doen? Jullie vader heeft aanbevolen dat we uitgaan’, zei Cassie.

Ze schonk Madison thee in, met op dier verzoek een wolkje melk en geen suiker.

‘Laten we het dorp in gaan’, zei Madison. ‘Daar is van alles te doen in het weekend.’

‘Strak plan. Enig idee wanneer Dylan terugkomt?’

‘Hij is meestal een uurtje weg.’

Madison hield haar beker met beide handen vast en blies in de dampende vloeistof. Cassie was ervan onder de indruk hoe onafhankelijk de kinderen waren. Ze waren duidelijk niet gewend aan overdreven bezorgdheid. Ze ging er maar van uit dat het dorp kleinschalig en veilig genoeg was om het als onderdeel van hun thuishaven te beschouwen. Dylan arriveerde even later en tegen negenen stonden ze beiden met gekamde haartjes klaar voor hun uitstapje. Cassie dacht met de auto te gaan, maar Dylan ried dat af.

‘Het is lastig om een plek te vinden in het weekend. We lopen meestal. Het is maar twee kilometer. En we kunnen met de bus terug. Die gaat om het andere uur, dus wel effe timen.’

De wandeling naar het dorp had niet schilderachtiger kunnen zijn. Cassie was verrukt door het uitzicht over zee en de beeldige huisjes langs de route. In de verte hoorde ze kerkklokken luiden. En de frisse zeelucht opsnuiven was een waar genot. Madison huppelde een stukje voor hen uit en wees de huizen aan van mensen die ze kende. Iedereen dus. Enkele lui die hen in de auto passeerden, zwaaiden. Eén dame bracht haar wagen tot stilstand en bood hun een lift aan.

‘Dankuwel, mevrouw O’Donoghue, maar we lopen liever!’ riep Madison. ‘Op de terugweg misschien!’

‘Ik zal naar jullie uitkijken!’ beloofde de dame met een glimlach en reed door.

Maddie legde uit dat zij en haar man landinwaarts woonden, op een ecologisch boerenbedrijf.

‘En ze hebben een winkel in het dorp waar ze hun producten verkopen’, vertelde ze. ‘Soms hebben ze ook zelfgemaakte karamel.’

‘Daar gaan we dan zeker een kijkje nemen’, beloofde Cassie.

‘Haar kinderen hebben geluk gehad,’ zei Madison, ‘ze zitten op een kostschool in Cornwall. Ik wou dat ik daar ook zat.’

Cassie keek verbaasd. Waarom wou Madison afscheid nemen van haar luxeleventje hier? Of was ze zo onzeker geworden door alles, dat ze behoefte had aan meer mensen om zich heen?

‘Ben je niet gelukkig op je huidige school?’

‘Oh, ja hoor, die is prima,’ luidde het antwoord, ‘behalve dan dat ik huiswerk moet maken.’

Cassie was blij dat er niet een verborgen probleem was, zoals pesterij of zo.

De winkels waren net zo snoezig als ze gehoopt had. Enkele verkochten hengelsportartikelen, warme kleding en andere sportieve spullen. Omdat ze koude handen had gekregen op de veranda gisteravond, probeerde ze een paar modieuze handschoenen aan. Maar daar ze krap bij kas zat, hoopte ze ergens anders goedkopere te vinden. De geur van versgebakken brood deed hen oversteken naar een bakkerswinkel. Na ampel beraad kochten ze een zuurdesembrood en een pecantaart voor thuis.

De snoepwinkel was vandaag de domper op de feestvreugde. Toen Madison geestdriftig naar de winkel rende, bleef ze opeens teleurgesteld staan. De winkel was gesloten, met een handgeschreven mededeling achter het raam geplakt.

‘Waarde klanten! We zijn er niet vanwege een familiefeest. We zijn dinsdag weer open.’

Madison zuchtte bedroefd.

‘Hun dochter neemt de zaken meestal waar wanneer ze er niet zijn. Maar die is natuurlijk ook naar dat stomme feest.’

‘Ik denk ’t. Kop op! We komen volgende week gewoon terug.’

‘Dat duurt nog zo lang!’ droop Madison met gebogen hoofd af.

Cassie had niet alleen met haar te doen, maar ook met zichzelf. Ze wilde zo graag dat dit uitstapje een succes werd. Ze had zich Ryans blijge gezicht al voorgesteld als ze hem vertelden wat een lol ze gehad hadden, en ook zijn dankbaarheid. Plus wellicht een complimentje?

‘We komen volgende week terug’, herhaalde ze, hoewel ze wist dat dit een schrale troost was voor een negenjarige die zich verheugd had op een wandelstok met pepermuntsmaak.

‘En we komen in een andere winkel misschien nog snoepgoed tegen’, voegde ze eraan toe.

‘Kom op, Maddie,’ zei Dylan ongedurig. Hij greep haar hand en trok haar mee. Verderop zag Cassie de winkel waarvan Madison gesproken had, waar de producten verkocht werden van de dame die hun een lift aangeboden had.

‘Hier nog even kijken,’ zei ze, ‘en dan gaan we nadenken over waar we zullen gaan eten.’

Met het oog op gezond eten en snoepgoed kocht Cassie een paar zakken groente, wat peren en een beetje gedroogd fruit.

‘Mogen we kastanjes?’ vroeg Madison. ‘Ze zijn zo lekker, geroosterd boven een vuurtje. Wij hebben dat vorige winter nog gedaan, met m’n moeder.’

Dat was de eerste keer dat een van hen die ter sprake bracht en Cassie keek gespannen naar Madison of de herinnering haar verdrietig maakte. Misschien was het een onbewust signaal geweest; dat ze over de scheiding wou praten bijvoorbeeld. Tot Cassies opluchting scheen het meisje evenwel volkomen op haar gemak.

‘Maar natuurlijk’ zei Cassie en vulde een zak met kastanjes. ‘Wat een goed idee, zeg!’

‘Kijk, daar zijn de karameltoffees!’

Madison leek haar moeder alweer glad vergeten. Maar door haar moeder te noemen had ze wel het ijs gebroken en de weg vrijgemaakt om het onderwerp later eens ter sprake te brengen. Cassie zou bedacht zijn op signalen in die richting. Ze wilde echt alle kansen waarnemen om de kinderen door deze moeilijke periode heen te helpen. Ze zette de volle zakken op de toonbank, tussen de kassa en het snoepgoed in.

‘Wat willen jullie hebben, Dylan en Madison?’

‘Een suikerappel, graag. En toffees. En een zuurstok’, zei Madison.

‘Een suikerappel, twee zuurstokken, toffees en Turks fruit’, zei Dylan.

‘Ik denk dat twee dingen meer dan genoeg is. Anders heb je straks geen trek meer in eten’, besliste Cassie in het besef dat een teveel aan zoetigheid in dit gezin uit den boze was.

Ze pakte twee suikerappels en twee zakjes met toffees van de toonbank.

‘Denken jullie dat hier iets bij is wat je vader zou lusten?’ En ze voelde zich warm worden van binnen toen ze over hem begon.

‘Hij is gek op noten’, zei Madison en ze wees op cashewnoten. ‘Die heeft hij het liefst.’

Cassie deed een zakje bij de boodschappen en wilde afrekenen.

‘Goedemiddag’, begroette ze de winkeljuffrouw, een ronde blonde met een naambordje waarop ‘Tina’ stond.

Tina glimlachte vriendelijk en noemde Maddie bij naam.

‘Hallo, Madison. Hoe gaat het met je vader? Is hij al ontslagen uit het ziekenhuis?’

Cassie keek beduusd naar Madison. Was dit iets wat voor haar verzwegen was? Madison scheen evenwel net zo beduusd.

‘Hij lag helemaal niet in het ziekenhuis.’

‘Oh, neem me niet kwalijk, dan heb ik dat verkeerd begrepen. Laatst vertelde hij me... ’

Maar Madison liet haar niet uitspreken en keek de kassière met een eigenaardige blik aan terwijl die de boodschappen aansloeg.

‘Je bent dik geworden.’

Versteld door de botheid van de opmerking voelde Cassie zich net zo rood worden als Tina.

‘Is dat zo?’ stamelde Tina, bijna verontschuldigend.

‘Ja, dat is zo.’

Cassie zag de verslagenheid bij haar. Wat mankeerde Madison? Had dat kind nooit geleerd dat ze zulke dingen niet kon zeggen? Was ze nog te klein om te snappen hoe kwetsend dat was? Ze begreep dat verontschuldigen niets meer aan de situatie zouden veranderen; het leed was al

geschied. Ze nam haar wisselgeld en werkte het kleine meisje haastig de deur uit, voor ze nog meer gemene dingen ging zeggen.

‘Dat is niet lief, om mensen dik te noemen’, zei ze, toen ze buiten gehoorsafstand waren.

‘Hoezo?’ vroeg Madison. ‘Het is de waarheid. Ze is veel dikker dan de laatste keer dat we haar zagen. Dat was in augustus, in de zomervakantie.’

‘Het is nou eenmaal beter om helemaal niets te zeggen als zulke dingen je opvallen, vooral wanneer er andere mensen bij zijn. Ze kan wel een... eh, een schildklieraandoening hebben of zo. Of ze kan medicijnen slikken die dik maken, zoals cortisonen. Of ze kan in verwachting zijn en niet willen dat iemand het al weet.’

Ze keek of Dylan, die links van haar liep, oplette. Maar Dylan liep te rommelen in zijn jaszak en scheen met heel andere dingen bezig. Madison trok een rimpel terwijl ze de zaak overdacht.

‘Oké,’ zei ze, ‘ik zal eraan denken de volgende keer.’

Cassie slaakte een zucht van verlichting dat haar uitleg effect leek te hebben gehad.

‘Wil je een suikerappel?’

Ze gaf een appel aan Maddie, die hem meteen in haar zak stak. Ze gaf de andere aan Dylan, die hem afsloeg.

Cassie was met stomheid geslagen toen ze zag, dat hij doodleuk een zuurstok uit de winkel die ze net verlaten hadden, liep uit te pakken.

‘Dylan!’ bracht ze uit.

‘Hè, nee! Ik wilde er ook zo een’, begon Madison te jeremiëren.

‘Ik heb er een voor je.’ Dylan graaide in zijn jaszak en haalde tot Cassies ontzetting nog een stuk of wat tevoorschijn.

‘Pak aan’, zei hij.

‘Dylan!’

Cassie hapte plotseling naar adem en haar stem sloeg over van verontwaardiging. Er schoot van alles door haar hoofd terwijl ze moeite had om te bevatten wat hier gebeurd was. Was er misschien een andere uitleg mogelijk? Had ze iets over het hoofd gezien? Maar, nee, het was domweg onmogelijk dat Dylan het snoep gekocht kon hebben. Na het beledigende commentaar van Madison had ze hen meteen de deur uitgebonjourd. Dylan had geen tijd gehad om te betalen, temeer daar de dikke dame niet erg bedreven was in het bedienen van de ouderwetse kassa.

‘Wat is er?’ vroeg hij.

En Cassie voelde een rilling toen ze geen enkele emotie in zijn staalblauwe ogen las.

‘Ik... eh, ik meen dat je daar niet voor betaald hebt.’

‘Ik heb helemaal niets betaald’, zei hij onbekommerd.

Cassie staaarde hem aan, tot op het bot geschokt.

Dylan had zojuist ruiterlijk toegegeven dat hij winkeldiefstal gepleegd had.

Het zou nooit ofte nimmer in haar opgekomen zijn dat Ryans zoon tot zoiets in staat was. Dit ging haar niveau van expertise ver te boven en ze had geen flauw benul hoe ze moest reageren. Haar beeld van ideaal gezinnetje, waarin ze een heilig geloof gehad had, lag meteen in scherven. Hoe had ze zich zo kunnen vergissen? Ryans zoon had zojuist een misdaad begaan. Erger nog, hij toonde geen enkel berouw of spijt. Hij leek zich niet eens bewust van de enormiteit van zijn daad. Hij keek haar kalm en onbezorgd aan.

HOOFDSTUK ZES

Terwijl Cassie als aan de grond genageld bleef staan, geen benul hoe ze dit ging aanpakken, bleek Madison haar oordeel al klaar te hebben.

‘Ik eet geen gestolen waar’, kondigde ze aan. ‘Je mag hem terug hebben.’

Ze stak Dylan de zuurstok toe.

‘Waarom geef je hem terug? Ik heb hem juist voor jou gepikt omdat je er zo graag een wou en de eerste winkel dicht was. En zonet was Cassie te krenterig om er een voor je te kopen.’

Dylan klonk beledigd, alsof hij als redder in de nood een pluim verwacht had.

‘Dat kan wel zijn, maar ik wil niet eentje die gestolen is.’

Nadat ze hem het ding in de hand gedrukt had, sloeg ze eigenwijs de armen stijf over elkaar.

‘Als je hem niet wilt... Ik vraag het je niet nog eens.’

‘Ik zei toch nee.’

Met opgeheven hoofd liep Madison weg.

‘Je bent voor me of je bent tegen me; je weet wat mamma altijd zegt’, riep Dylan haar na. Cassie vond het raar, dat hun moeder nu alweer ter sprake kwam. Tegelijkertijd voelde ze aan, dat dit meer was dan zomaar een loos dreigement.

‘Oké, nu is het mooi geweest met jullie!’

Met een paar schreden had ze Madison ingehaald, pakte haar bij de arm en bracht haar terug, zodat ze met z’n drieën met de koppen tegenover elkaar op de stoep met kinderkopjes stonden. Het klamme zweet brak haar uit; de zaak begon gierend uit de klauwen te lopen. De kinderen waren gaan kibbelen terwijl zijzelf nog niet eens aan de crux van de zaak toegekomen was. Want, of ze nou vol trauma’s en onverwerkte emoties zaten of niet, diefstal was een misdaad. Cassie was des te meer ontgaan omdat het hier een winkel van een goede kennis van de familie betrof. De eigenaresse had hun onderweg hiernaartoe notabene een lift aangeboden! Je steelt gewoon niet van iemand die je een lift aanbiedt...

Hè?

Nou ja, je steelt überhaupt niet natuurlijk, van niemand. Maar al helemaal niet van een dame die je zo onbaatzuchtig heeft willen helpen. En op dezelfde dag nog wel.

‘Laten we even gaan zitten.’

Links was een theehuis dat vol zat. Maar ze zag een echtpaar opstaan van een tafeltje en duwde de kinderen voor zich uit naar de ingang. Even later zaten ze in het behaaglijke interieur, dat verrukkelijk geurde naar verse koffie en feuilletee met roomboter. Cassie keek met strakke blik op de kaart en voelde zich verloren. Omdat met iedere minuut die verstreek, het de kinderen duidelijker werd dat ze geen notie had van hoe ze dit varkentje zou wassen.

Idealiter, bedacht ze, zou ze Dylan moeten verplichten om naar de winkel terug te gaan teneinde te betalen voor wat hij weggenomen had. Maar, wat als hij zou weigeren dat te doen? Ze had bovendien geen idee welke straf er in dit land stond op winkeldiefstal. Hij kon gedonder krijgen als het bijvoorbeeld winkelbeleid was, dat te allen tijde de politie ingeschakeld werd.

Toen schoot de sequentie van de gebeurtenissen Cassie te binnen en bedacht ze dat er nog een andere invalshoek bestond. Ze wist nog dat Madison het roosteren van kastanjes met hun moeder te berde gebracht had, voordat Dylan het snoep pikte. Mogelijkerwijs had deze in zichzelf gekeerde jongen de woorden van zijn zusje gehoord en was daardoor opnieuw geconfronteerd met de traumatische ervaring die ze gehad hadden. Hij zou de onverwerkte gevoelens over de scheiding heel goed afgereageerd kunnen hebben, door opzettelijk iets laakbaars te doen. Hoe vaker ze deze lezing van het gebeurde herkauwde, des te aannemelijker kwam ze haar voor. In dat geval kon ze de zaak beter van de begripvolle kant benaderen.

Ze sloeg Dylan een moment gade. Hij bladerde ogenschijnlijk zorgeloos door de menukaart. Madison scheen haar boosheid ook goeddeels vergeten. Door het gestolen goed te weigeren en Dylan de waarheid te zeggen was de zaak voor haar afgedaan. Madison ging volledig op in de beschrijvingen van de verschillende smaken milkshakes.

‘Oké, Dylan,’ begon Cassie, ‘geef hier wat je weggenomen hebt! Maak je zakken leeg!’

Dylan spitte in zijn jaszak en haalde vier zuurstokken en een zakje Turks fruit voor de dag. Cassie monsterde de geringe vangst; de diefstal ging de landelijke pers beslist niet halen. Dát hij het gedaan had, was het probleem hier. Plus het feit dat hij zijn fout niet inzag.

‘Ik neem deze spullen in beslag omdat het verkeerd is om iets zonder betalen weg te nemen. Die winkelmevrouw kan in moeilijkheden komen door het verschil dat ontstaat tussen het bedrag in kas en de winkelvoorraad. En jij had in nog grotere moeilijkheden kunnen komen. Al dit soort winkels heeft bewakingscamera’s. Begrijp je dat?’

‘Ja’, zei hij verveeld.

‘Ik moet dit aan je vader vertellen. En we zullen wel zien wat hij vindt dat er moet gebeuren. Doe dit alsjeblieft nooit weer, ongeacht hoe graag je je zusje wilt helpen of hoe onrechtvaardig je het bestaan ook vindt, of hoe van streek je bent door gezinsperikelen. Het kan ernstige gevolgen hebben. Begrijp je dat?’

Ze pakte het snoepgoed op en borg het in haar tas. Ze keek naar de kinderen tegenover haar en zag dat Madison, die helemaal geen reprimande nodig had, veel bezorgder keek dan Dylan. Dylan keek Cassie bevreemd aan. Hij knikte en ze hield het er maar op dat dit voor nu alles was wat ze mocht verwachten. Ze had gedaan wat ze doen kon. Verder kon ze alleen Ryan inlichten en de zaak aan hem overlaten.

‘Heb je een lekkere milkshake gevonden, Madison?’ vroeg ze.

‘Met chocoladesmaak zit je altijd goed’, adviseerde Dylan.

Daarmee was de spanning gebroken en leek het alsof er niets gebeurd was. Cassie was onnoemelijk opgelucht dat ze de kwestie geregeld had. Ze merkte dat haar handen trilden en hield ze onder tafel, zodat de kinderen het niet zouden zien. Ze ging confrontaties normaliter uit de weg omdat ze haar herinnerden aan de tijd waarin ze een machteloze pion in zulke situaties placht te zijn. Soms kwamen er flarden van herinneringen bij haar boven, aan taferelen met luid gekrijs en blinde woede, en servies dat stukgegooid werd. Angstig weggekropen had ze vaak de rondvliegende scherven tegen haar armen en gezicht gevoeld. Als men haar de keus gaf, kroop ze bij onenigheid nog weg, daadwerkelijk of alleen mentaal. Ze voelde het als een overwinning op zichzelf, dat ze de koe nu bij de hoorns gevat had, kalm maar gedecideerd, en dat de dag niet op een volledige ramp uitgelopen was. De theehuishoudster kwam gehaast aangelopen om de bestelling op te nemen. Cassie realiseerde zich eens te meer hoe klein het dorp was, want zij bleek de familie ook te kennen.

‘Hallo, Dylan. Hallo, Madison. Hoe gaat het met jullie ouders?’

Cassie huiverde. Ze begreep dat de dame niet bekend was met de laatste ontwikkelingen en Cassie had niet aan Ryan gevraagd wat ze in zulke gevallen moest zeggen. Terwijl zij nog zocht naar de juiste woorden, redde Dylan de situatie.

‘Uitstekend, Martha. Dankjewel.’

Cassie was Dylan dankbaar voor het korte antwoord, hoewel ze zich erover verwonderde hoe normaal hij geklonken had. Ze zou eerder verwacht hebben dat hij en Madison van streek zouden raken wanneer hun ouders ter sprake gebracht werden. Had Ryan hun gevraagd het maar zo te laten als mensen niet op de hoogte waren? Dat zou het zijn, besloot ze, temeer daar de dame het druk had en de vraag hier te lande vermoedelijk slechts een beleefdheidsvorm was.

‘Hallo, Martha,’ zei ze, ‘ik ben Cassie Vale.’

‘Dat klinkt Amerikaans. Werk je voor meneer en mevrouw Ellis?’

Ze huiverde. Opnieuw werd er aan het gezin gerefereerd alsof het nog intact was.

‘Ik help een handje’, hield ze ’t kort, met het oog op de informele afspraak met Ryan.

‘Het is zo moeilijk om hulp te vinden. Wij komen handen te kort. Een van onze serveersters is gisteren uitgewezen, omdat haar papieren niet in orde waren.’

Ze monsterde Cassie, die haar blik ontweek. Wat bedoelde dat mens daar eigenlijk mee? Kon ze aan Cassies accent soms horen dat ze geen werkvisum had of zo? Of was het een hint? Waarschuwde ze alleen maar dat de autoriteiten hier streng waren? Zij en de kinderen plaatsten hun bestellingen en tot Cassies opluchting ging ze meteen weg. Even later kwam een gejaagde serveerster, duidelijk een autochtoon, hun eten brengen. Cassie wilde ook een beetje opschieten, omdat het restaurant leeg begon te lopen en ze niet op nog een kletspraatje zat te wachten. Na het eten ging ze daarom aan de balie afrekenen.

Toen ze het theehuis uitkwamen, liepen ze dezelfde weg terug die ze gekomen waren. Ze stopten bij een dierenwinkel waar ze voer kocht voor Dylans vissen, die naar hij zei Sinaasappel en Citroen heetten, en stro voor zijn konijn, Broer Benjamin. Op weg naar de bushalte hoorden ze muziek en zagen ze een menigte staan op het met kinderkopjes geplaveide dorpsplein.

‘Wat denk je dat ze daar aan het doen zijn?’ vroeg Madison.

‘Mogen we een kijkje gaan nemen, Cassie?’ vroeg Dylan.

Ze staken de straat over en ontdekten dat er een pop-up entertainmentshow gaande was. Aan de noordkant stond een uit drie leden bestaande liveband te spelen. En aan de andere kant van het plein zat iemand ballonnetjes tot poppen te vlechten. Daar had zich al een flinke rij gevormd van ouders met kleine kinderen. In het midden van het plein vertoonde een goochelaar in sjiëk kostuum – met hoge hoed en al – zijn kunsten.

‘Oh, wauw,’ juichte Madison, ‘ik ben dol op goocheltrucs!’

‘Ik ook’, zei Dylan. ‘Ik zou graag eens onderzoeken hoe dat in zijn werk gaat.’

Madison rolde met haar ogen.

‘Dat lijkt me nogal logisch. Het is tovenarij!’

Toen ze dichterbij kwamen, sloot de goochelaar juist onder veel gejuich en applaus zijn voorstelling af. En toen het publiek zich verspreidde, wendde hij zich plots tot hen.

‘Welkom, lieve mensen! Fijn dat jullie er zijn. Wat een heerlijke dag vandaag, hè. Maar zeg eens, kleine meid, heb jij het niet koud?’

Hij wenkte Madison naderbij.

‘Koud? Ikke? Nee.’

Ze liep naar hem toe, met een verlegen lachje op haar gezicht. Hij toonde zijn lege handen en graaide naar iets naast Madisons hoofd. Ze schrok. In zijn handen, die hij als een schelp opende, lag opeens een speelgoedsneeuwmannetje.

‘Hoe deed u dat?’ vroeg ze verbaasd.

Hij gaf haar het poppetje.

‘Het zat de hele tijd al op je schouder en reisde met je mee’, legde hij uit.

Madison lachte ongelovig.

‘Oké, laten we eens testen of je ogen snel zijn. We gaan het zo doen... Je wedt met mij om hoeveel je zelf maar wilt, terwijl ik vier speelkaarten verschuif. Als je raadt waar de vrouw ligt, krijg je van mij het dubbele. Zo niet, dan blijf je met lege handen achter. Wie wil er wedden?’

‘Ja, ik!’ riep Dylan. ‘Mag ik wat geld, Cassie?’

‘Tuurlijk’, Cassie tastte in haar jaszak. ‘Hoeveel wil je graag verliezen?’

‘Ik wil graag vijf pond verliezen. Of er tien winnen natuurlijk.’

Zich ervan bewust dat zich achter hen een vers publiek verzamelde, gaf Cassie hem het geld. Dylan gaf het door aan de goochelaar.

‘Dit wordt een koud kunstje voor jou, jongeman, want ik heb allang gezien dat je heel snelle ogen hebt. Onthoud evenwel dat de vrouw wispelturig is en al menige strijd gewonnen heeft. Let goed op, terwijl ik vier kaarten uitdeel. Zie je wel, ik leg ze open voor je neer, zodat je ziet waar de dame ligt. Het is eigenlijk veel te gemakkelijk; ik zit hier gewoon goed geld weg te geven. Hartenvrouw,

klavernegen, ruitenboer, schoppenaas. Over het huwelijk wordt ook wel beweerd: het begint met harten en het eindigt met schoppen.'

Het publiek schaterde. De toespeling van de goochelaar op een huwelijk dat scheefliep, deed Cassie een steelse blik op de kinderen werpen. Maar Madison leek de woordspeling niet eens begrepen te hebben en de aandacht van Dylan was gefocust op de kaarten.

'Nu draai ik ze om.'

Een voor een legde hij de speelkaarten met het plaatje naar beneden.

'En nu verschuif ik ze.'

Behendig maar niet heel erg snel, deed hij de vier kaarten steeds van plaats wisselen. Toch was het een hele kunst om de vrouw te blijven volgen. Toen stopte hij. Cassie wist bijna zeker dat de hartenvrouw uiterst rechts lag.

'Waar ligt de vrouw?' vroeg de goochelaar.

Dylan aarzelde even en wees toen op de kaart helemaal rechts.

'Ben je daar zeker van, vent?'

'Heel zeker', bevestigde Dylan.

'Je krijgt nog één kans om van gedachten te veranderen.'

'Nee, ik weet het zeker. Ze moet daar liggen.'

'Ze moet daar liggen. Wel, laten we eens kijken of de vrouw er ook zo over denkt. Of dat een van haar makkers haar voor ons wenst te verbergen.'

Hij keerde de kaart om.

Het was de ruitenboer.

'Shit', riep Dylan.

'De boer. Altijd bereid om een dame te verstoppen. Trouw aan de vrouw tot de laatste snik. Echter, de hartenvrouw, het zinnebeeld der liefde, is ons andermaal ontkomen.'

'Maar waar is ze dan?' vroeg Dylan.

'Inderdaad, waar-oh-waar?'

Het was Cassie opgevallen dat, terwijl de goochelaar de kaarten heen en weer schoof, hij er eentje met geen vinger aangeraakt had. Dat was de schoppenaas, die uiterst links gelegen had.

'Ik denk dat ze daar ligt', wees ze.

'Aha, dus we hebben hier een slimme dame, die op de enige kaart wijst waarvan ze weet dat die het onmogelijk kan zijn. Maar... de wonderen zijn de wereld nog niet uit.'

Hij draaide de bewuste kaart om en daar lag ze, de hartenvrouw. Gelach en applaus daverden over het plein. En Cassie jubelde inwendig toen beide kinderen haar een high-five gaven.

'Wat nou jammer dat u niet gewed heeft, edele dame. Dan was u nu rijker geweest. Maar ja, het is waar: als de liefde jou uitverkoren heeft, heb je helemaal geen geld nodig!'

Cassie voelde dat ze een kleur kreeg. Was dat maar waar, dacht ze.

'Bij wijze van herinneringsgeschenk krijgt u de speelkaart zelf van me.'

Hij deed de hartenvrouw in een papieren zakje en verzegelde het met een sticker, alvorens hij het haar overhandigde. Ze nam het met een dankbaar knikje in ontvangst en stak het in haar tas.

'Ik vraag me af wat er gebeurd zou zijn als ik die kaart aangewezen had', mompelde Dylan toen ze verderliepen.

'Ik weet zeker dat het dan ook de ruitenboer geweest was', lachte Cassie.

'Zijn handen gingen zo snel', zei Dylan, nog steeds verbluft.

'Ze hebben van nature al die gave', opperde Cassie. 'En oefening baart kunst.'

'Ik denk het ook', was Dylan het met haar eens.

Ze hadden onderwijl de bushalte bereikt.

'Het is ook fopperij. Alleen weet ik niet hoe dat werkt met vier kaarten zo dicht bij elkaar. Maar... het werkt.'

'Oké, laten we oefenen', stelde Madison voor. 'Probeer me eens te foppen, Cassie.'

‘Doe ik. Maar daar komt de bus al aan. Laten we eerst aan boord gaan.’

Het meisje draaide zich om en keek reikhalzend. En terwijl ze dat deed, haalde Cassie pardoes de suikerappel uit Madisons jaszak.

‘Hela! Wat deed jij daar? Ik voelde wat. En er komt helemaal geen bus.’

Madison zag dat Dylan bijna stikte van het lachen, dacht heel even over het gebeurde na en moest toen zelf ook lachen.

‘Daar heb je me!’

‘Het is niet altijd zo gemakkelijk. Ik had gewoon mazzel.’

‘Daar is de bus, Madison’, zei Dylan.

‘Ja, daag, ik ga niet kijken. Je fopt me niet nog een keer. Echt niet!’

Ze proestte nog van de lach en sloeg eigenwijs haar armen over elkaar.

‘Dan blijf je hier maar staan’, grinnikte Dylan toen de strak gelijnde bus bij de halte stopte.

Tijdens de korte busrit deden ze alle drie hun uiterste best om elkaar voor het lapje te houden. Tegen de tijd dat ze de halte bereikten waar ze eruit moesten, had Cassie buikpijn van het lachen. En ze liep bijna over van trots, dat het zo’n geslaagde dag was geworden.

Bij het opendoen van de voordeur zoemde haar mobiele telefoon. Het was een sms van Ryan. Hij kondigde aan dat hij pizza’s zou meebrengen en vroeg of er iets was wat ze beslist niet lustte.

‘Ik vind alles lekker’, wilde ze antwoorden, toen ze zich net op tijd realiseerde dat die tekst op meer dan één manier uitgelegd kon worden. Met een kop als een boei haalde ze hem gauw weer weg

‘Ik lust elke pizza wel’, sms’te ze.

Een minuut later zoemde de telefoon opnieuw en ze keek gauw, benieuwd naar Ryans volgende bericht. Maar deze sms kwam niet van hem. Het was Renée, een vriendin van school.

‘Hoi, Cassie, iemand vroeg naar jou vanochtend. Een vrouw. Ze belde vanuit Frankrijk. Ze zocht je, maar wilde niet zeggen waarvoor. Mag ik haar jouw nummer geven?’

Cassie herlas het bericht en plots voelde dit dorp beduidend minder afgelegen en veilig. Met het strafproces in Parijs tegen haar ex-werkgever uitgesteld en diens advocatenteam naarstig op zoek naar aanvullende getuigen kreeg ze het benauwde gevoel dat het net zich rond haar sloot.

HOOFDSTUK ZEVEN

Terwijl ze de kinderen in bad deed en in hun pyjama's hees – of liever, hen daarbij hielp – kon Cassie het beangstigende bericht niet uit haar hoofd zetten. Ze hield zichzelf voor, dat indien het advocatenteam van Pierre Dubois haar zocht, ze haar direct hadden kunnen bellen, en niet eerst een voormalige schoolvriendin hadden hoeven opsporen. Dat liet echter onverlet, dat er iemand naar haar op zoek was. Ze wilde zo snel mogelijk weten wie. Nadat ze de badkamer opgeruimd had, tekste ze Renée terug.

‘Heb je het nummer van die Franse dame? Heeft ze haar naam genoemd?’

Ze liet haar telefoon achter op haar kamer en ging Madison helpen om de tafel te dekken en alle liflafjes uit de kast te halen die bij een pizzamaaltijd kwamen kijken; zout en peper, tabasco, knoflookpoeder, mayonaise.

‘Dylan is gek op mayo,’ legde Maddie uit, ‘wat ik ontzettend smerig vind.’

‘Ik ook’, bekende Cassie haar.

En ze voelde haar hart een sprongetje maken, toen ze iemand bij de voordeur hoorde. Madison rende de keuken uit, met Cassie op de hielen.

‘Pizzakoerier!’ riep Ryan, toen hij Madison de dozen overhandigde. ‘Fijn om thuis te zijn. Het begint behoorlijk frisjes te worden daarbuiten, en donker.’

Bij het zien van Cassie verscheen weer die verleidelijke lach op zijn gezicht.

‘Hé, Cassie! Je ziet er ravissant uit. Ik zie dat je een beetje kleur op je wangen gekregen hebt van de gezonde zeelucht. Ik kan haast niet wachten met te horen hoe jullie het gehad hebben.’

Cassie antwoordde met een dankbare lach, blij dat hij dacht dat haar blozende gezicht veroorzaakt was door de frisse buitenlucht vandaag, en niet doordat ze zich opgewonden voelde, en ook een beetje blauw, op het moment dat hij door de deur kwam. Ze besloot dat het een goede zaak zou zijn als die bevlieging van haar weer snel zou overwaaien. Een paar minuten later sloot Ryan zich bij het gezelschap in de keuken aan. Cassie zag dat hij een papieren zak bij zich had.

‘Ik heb voor iedereen een cadeautje bij me’, kondigde hij aan.

‘Wat heb je voor mij meegebracht?’ vroeg Madison meteen.

‘Geduld, lieve schat. Laten we eerst gaan zitten.’

Toen iedereen rond de tafel geschoven was, maakte hij de zak open.

‘Dit is voor jou, Maddie.’

Het was een getailleerd zwart topje met een leuze die ondersteboven stond.

Dit is mijn... HANDSTANDSHIRT luidde de leus.

‘Dat is gaaf’, riep Madison. ‘Ik kan bijna niet wachten om het te dragen bij gym.’

Ze glom van oor tot oor toen ze zag hoe de zilveren letters het licht weerkaatsten.

‘En dit is voor jou, Dylan.’

Dylans cadeautje was een neongele wielertui.

‘Cool, pap. Bedankt.’

‘Ik hoop dat je daarmee gezien kan worden, letterlijk, nu het ’s morgens langer donker blijft. En voor jou, Cassie, heb ik deze gekocht.’

Tot Cassies verbazing haalde Ryan een paar elegante handschoenen uit de zak tevoorschijn. Haar ogen werden zo groot als schoteltjes, want het waren precies dezelfde die ze aangepast had, eerder op de dag tijdens hun uitstapje.

‘Oh, wat mooi! En ze gaan goed van pas komen.’

Tot haar schrik voelde ze de bevlieging, waarvan ze gehoopt had dat ze zou overwaaien, flink aanhalen tot een bestendige bries. Ze zag zichzelf voor haar geestesoog al buiten zitten, terwijl ze gehandschoend naast hem zat te nippen aan een wijntje.

‘Ik hoop dat ze passen’, zei Ryan. ‘Toen ik ze net kocht, heb ik ontzettend mijn best gedaan om me jouw handen voor de geest te halen.’

De adem stakte haar in de keel toen ze besepte dat hij mogelijk hetzelfde voelde als zij.

‘En,’ vroeg Ryan, ‘hebben jullie je vandaag een beetje vermaakt?’

‘We hebben zoveel lol gehad! Er was een goochelaar in het dorp die me een sneeuwpop gaf. En hij heeft Dylan gefopt voor vijf pond. En toen wees Cassie, waar de juiste kaart wel lag. En ze had nog gelijk ook. En toen mocht ze de kaart houden. Maar ze kreeg geen geld, omdat ze niet gewed had.’

‘Welke kaart heeft ze gewonnen?’ vroeg Ryan aan zijn dochter.

‘De hartenvrouw. Dat betekent, zei de goochelaar, dat de liefde haar zoekt.’

Cassie nam een flinke teug van haar sinaasappelsap omdat ze niet wist waar ze kijken moest. En ze was bang om Ryans vorsende blik te ontmoeten.

‘Nou, ik vind dat Cassie die kaart dubbel en dwars verdiend heeft, met alles wat erbij hoort’, zei Ryan en Cassie morste bijna de inhoud van haar glas over de tafel toen ze het neerzette.

‘Wat hebben jullie daarna gedaan?’

‘We hadden het over fopperij, onderweg naar de bushalte, en toen heeft Cassie mij gefopt, door me mijn suikerappel te ontfutselen!’

Madison kraaide het uit van de pret toen ze het vertelde. En hoewel Dylan het erg druk had met zijn pizza, zat ook hij met volle mond enthousiast ja te knikken.

‘We hebben ook wat voor jou gekocht’, zei Cassie. Bedeesd gaf ze hem het zakje noten.

‘Cashew! Mijn favoriete noten! Ik heb het morgen vreselijk druk en ik neem deze zeker mee, voor in de lunchpauze. Reuze attent. Dankjewel.’

Bij die woorden keek hij Cassie aan en zijn blauwe blik hield de hare een moment gevangen.

Nadat de pizza’s letterlijk verslonden waren – Cassie had niet veel gegeten, maar de anderen hadden dat ruimschoots goed gemaakt en geen kruimel laten liggen – nam ze beide kinderen mee naar de huiskamer voor hun uurtje tv. Ze keken met z’n allen naar een talentenjachtprogramma en daarna bracht ze de kinderen naar bed. Madison was nog steeds uitgelaten over hun avonturen en het talentenjachtprogramma waaraan twee schoolturnploegen deelgenomen hadden.

‘Ik denk dat ik later turnster word.’

‘Dat is hard werken’, waarschuwde Cassie. ‘Maar als dat je droom is, moet je ervoor gaan.’

‘Ik denk niet dat ik kan slapen.’

‘Wil je nog even kletsen? Of wil je dat ik een verhaaltje voorlees?’

Cassie probeerde haar ongeduld te bedwingen, hoewel de gedachte aan Ryan, die buiten zat te wachten met een glas wijn, bijna onweerstaanbaar was. Of misschien zat hij niet te wachten en was hij vanavond vroeg onder de wol gekropen. In dat geval zou ze ook niet de kans krijgen, hem kond te doen van Dylans winkeldiefstal. De herinnering daaraan bracht haar met een schok in de werkelijkheid terug. De roze wolk waarop ze was weggedreven in haar blijdschap over het cadeautje en het gezellige gekeuvel aan de eettafel, spatte uiteen bij de gedachte aan het vervelende incident. Ze had de plicht het Ryan te vertellen, ook al zou het heel goed kunnen dat deze schitterende dag daarmee naar de filistijnen was.

‘Ik zou nog graag een beetje lezen als het mag.’

Madison kroop onder de dekens vandaan, trippelde naar de boekenplank en koos een boek uit dat letterlijk stukgelezen was – het lag helemaal uit de band en de bladzijden hadden ezelsoren.

‘Dit verhaal gaat over een doodgewoon meisje dat balletdanseres wordt. Ik vind het prachtig. Elke keer als ik het lees, krijg ik opnieuw kippenvel. Vind je dat niet raar?’

‘Nee hoor, helemaal niet’, zei Cassie. ‘De allerbeste verhalen doen dat nu eenmaal met je.’

‘Cassie, denk jij dat ze op een kostschool ook gymles krijgen?’

Alweer die kostschool. Cassie dacht even na.

‘Dat denk ik wel, ja. Vooral omdat kostscholen vaak groter zijn. Ik vermoed dat ze daarom ook meer sportfaciliteiten hebben.’

Madison scheen tevreden met die uitleg. Maar toen schoot haar nog iets te binnen.

‘Denk je dat kostscholen je in de vakantie daar laten blijven?’

‘Nee, in de vakantie moet je naar huis. Waarvoor zou je op school willen blijven?’

Cassie hoopte dat Madison antwoord zou geven, maar die trok de dekens op tot aan haar kin en sloeg het boek open.

‘Ik vroeg het me gewoon af. Welterusten. Ik doe straks zelf het licht wel uit.’

‘Ik kom dadelijk nog wel even kijken’, beloofde Cassie en deed zachtjes de deur dicht.

Ze viel haar kamer binnen, dook in haar jas, trok haar handschoenen aan en stormde naar beneden. Tot haar niet geringe opluchting zat Ryan keurig op de veranda op haar te wachten. Sterker nog, hij had zelfs gewacht met het inschenken van de wijn. Dat vertederde haar. Toen hij haar zag, sprong hij overeind, schoof een stoel bij en schudde de kussens voor haar op.

‘Proost. Ontzettend bedankt voor de dag van vandaag. Mijn kinderen zo gelukkig te zien – dat is een onbeschrijflijk gevoel.’

‘Proost.’

Toen ze met haar glas tegen het zijne tikte, herinnerde ze zich dat het geen perfecte dag was. Er zat een lelijke smet op. Hoe ging ze dat verhaal aan de vork prikken? Wat als hij zou vinden dat ze de zaak helemaal verkeerd aangepakt had? Het ware wellicht aan te bevelen, de zaak met fluwelen... eh, handschoenen in te leiden en voorzichtig het water te testen door de conversatie met een losse toon te beginnen. Of, mogelijk zou hij de scheiding weer te berde brengen. Dat zou de ideale opstap zijn om erin te komen met ‘Weet je, het zou kunnen dat die scheiding Dylan meer heeft aangegrepen, dan we beseffen. Want juist toen Madison in de winkel over haar moeder begon, pikte hij een paar snoepjes.’ Ze praatten een poosje over koetjes en kalfjes; over het weer van morgen en het lesrooster van de kinderen. Ryan legde uit dat de schoolbus hen rond halfacht zou komen oppikken, wanneer hijzelf allang de deur uit zou zijn, en dat de kinderen haar wel zouden kunnen vertellen hoe laat de school uitging en of er nog buitenschoolse activiteiten op het programma stonden.

‘Anders kun je het rooster vinden aan de binnenkant van mijn kastdeur’, zei hij. ‘Ik houd eventuele wijzigingen daarop bij.’

‘Dank je’, zei Cassie. ‘Ik zal eraan denken, mocht dat nodig zijn.’

‘Weet je...’ begon Ryan op een andere, serieuzere toon en Cassie was direct op haar hoede. Hij ging geheid over de scheiding beginnen. En dat zou voor haar de wenk zijn om met Dylans diefstal op de proppen te komen. Hij schonk de glazen bij alvorens hij verderging.

‘Weet je, ik moest vaak aan je denken vandaag. Zodra ik die handschoenen in de winkel zag, bedacht ik hoezeer ik genoten had van ons gesprek op de veranda gisteren. Die handschoenen zijn eigenlijk mijn manier om te zeggen, dat ik elke avond wel zo zou willen doorbrengen.’

Een ogenblik wist ze niet wat ze moest zeggen. Ze kon amper geloven wat Ryan gezegd had. Maar toen de volle betekenis van zijn woorden tot haar doordrong, kreeg ze een... eh, heel apart gevoel vanbinnen.

‘Met alle plezier! Ik heb gisteravond ook genoten van onze conversatie.’

Ze wou nog wat zeggen, maar bedacht zich. Ze moest niet direct het hart op de tong hebben en meteen haar ware gevoelens tonen. Ryans verklaring kon heel goed Britse hoffelijkheid zijn.

‘Passen ze?’

Hij nam haar linkerhand op zijn rechter- en streek met zijn duim over haar vingers.

‘Ja, perfect. En ik heb helemaal geen koude handen meer.’

Haar hart sloeg zo snel, dat ze bang was dat hij door de voering heen haar pols zou voelen toen hij daar met de vingers van zijn andere hand over streek. Toen liet hij los.

‘Ik bewonder het dat je de grote plas zomaar durfde oversteken. Heb je die stap alleen gezet? Of samen met iemand anders?’

‘Helemaal in mijn uppie’, zei Cassie, blij dat hij haar initiatief op de juiste waarde schatte.

‘Ongelooflijk! Wat vond je familie daarvan?’

Cassie wilde niet tegen hem liegen. Dus deed ze haar best die klip te omzeilen.

‘Iedereen steunde me. Vrienden, familie, voormalige werkgevers; er waren enkelen bij die waarschuwden voor heimwee en zeiden dat ik met de staart tussen de benen zou terugkomen. Maar dat is niet gebeurd.’

‘En heb je nog iemand achtergelaten die je na aan het hart ligt? Een vriendje misschien?’

Cassie kon haar oren niet geloven toen eenmaal tot haar doordrong wat de vraag impliceerde. Zat Ryan te vissen? Of zat hij gewoon voor de vuist weg wat met haar te kletsen? Oppassen geblazen, want ze was nu zo in de ban van zijn charmes dat ze licht haar mond voorbijpraatte.

‘Ik heb geen vriendje. In de VS had ik verkering, maar dat was al een poosje uit.’

Dat was een leugen. Ze had het pas kort voor vertrek uitgemaakt met haar gewelddadige ex. En het hoofdmotief voor dat vertrek was geweest: zo veel afstand tussen hen aanbrengen, dat hij haar niet eenvoudig zou kunnen volgen en zichzelf niet gemakkelijk van gedachten veranderen. Cassie kon... of liever, wilde Ryan de werkelijke gang van zaken niet aan de neus hangen. Op dit goddelijke moment, met uitzicht op de witschuimende golftoppen die kustwaarts rolden, wilde ze hem het idee geven, dat haar vorige relatie uit de vroege middeleeuwen stamde.

‘Blij dat te horen’, zei Ryan zacht. ‘Het zou niet correct zijn zoiets niet even te verifiëren. En ik mag aannemen dat jij diegene was die het uitmaakte, want andersom is ondenkbaar.’

Cassie staarde hem ongelovig aan en verdronk bijna in zijn lichtblauwe ogen. Droomde ze?

‘Ja, inderdaad. Hij was niet de ware Jacob, en ik wilde hem niet aan het lijntje houden.’

Hij knikte.

‘Dat merkte ik meteen al op, al bij de eerste keer dat we elkaar spraken, dat sterke karakter van je; die gave om te weten wat je wilt, en om daarvoor te gaan. En tegelijkertijd heb je dat ongelooflijke invoelingsvermogen, en die zachtheid en die wijsheid.’

‘Dat van die wijsheid weet ik niet, hoor. Ik zeg geregeld tegen mezelf: Je bent niet wijs.’

Ryan schaterde. ‘Dat komt omdat je volledig opgaat in het vieren van het volle bestaan. Mensen die dat doen, hebben geen tijd om hun oor aan hun eigen zieltje te luisteren te leggen. Nog zo’n kwaliteit.’

‘Och, ik dacht bij mezelf: Als ik dan toch hier ben, kan ik voor hetzelfde geld wat opsteken van de meester zelf’, riposteerde ze.

‘Is ’t leven niet pas het leven waard, als je iemand hebt die ’t leven het leven waard maakt?’

Zijn woorden klonken schertsend, maar zijn gezicht stond serieus. En ze merkte dat ze zijn blik niet langer kon ontlopen.

‘Ja, absoluut’, lispelde ze.

Dit voelde niet meer als een normaal gesprek. Het was meer. Dat kon gewoon niet anders. Ryan zette zijn glas nu ook neer, stond op, pakte haar bij de hand en hielp haar uit haar stoel. Zijn arm gleed achteloos rond haar middel, toen ze zich omdraaide om naar binnen te gaan.

‘Ik wens je een heel goede nachtrust’, zei hij, toen ze bij haar kamer aangekomen waren.

Hij legde zijn hand losjes op haar heup en ze zag even alleen zijn volle, zinnelijke lippen, omzoomd door een zweem van stoppels. Toen raakten zijn lippen de hare, heel even en heel licht. Hij liet haar weer los en wenste haar op fluisterton welterusten. Cassie keek hem na tot hij zijn slaapkamerdeur achter zich dichtgedaan had. Ze controleerde even of het bedlampje bij Madison uit was en liep toen terug naar haar eigen kamer, met een gevoel alsof ze zweefde.

Ze bedacht met een schok dat ze de winkeldiefstal nog niet gerapporteerd had. Daartoe had ze de kans niet gehad. De avond had volkomen onverwacht een geheel andere wending genomen en haar verbouwereerd – en hoopvol tegelijk – achtergelaten. Dat nachtkusje gaf haar het gevoel dat zich een deur geopend had. Ze had een glimp opgevangen van wat zich daarachter bevond – de stralende morgen van een gouden toekomst.

Was het een vriendschappelijk nachtkusje geweest? Of had hij er iets meer mee bedoeld? Wie zou het zeggen? Ze wist het niet zeker, maar had het gevoel dat het wel degelijk meer was. De

onzekerheid maakte haar nerveus, en opgewonden tegelijk, in de goede zin van het woord. Terug op haar kamer bekeek ze de sms'jes die binnengekomen waren. Ze zag dat er eentje van Renée bijzat.

'De vrouw zei dat ze in een telefooncel stond. Dus geen nummer, nee. Maar, als ze weer belt, zal ik haar naam vragen.'

Toen ze de tekst nog eens doorlas, viel Cassie opeens wat in. Die mysterieuze dame had vanuit een telefooncel staan bellen, bang zich kenbaar te maken, en was in contact getreden met een ex-klasgenote van Cassie, een van de weinige vriendinnen die nog in hun oude woonplaats woonde? Cassies vader woonde allang niet meer in de plaats waar ze opgegroeid waren. Hij was diverse keren verhuisd, van baan veranderd, van vriendin, en ook van telefoon, als hij die weer eens met zijn dronken kop kwijt was. Ze had in tijden geen contact meer met hem gehad en wilde hem trouwens ook niet meer zien. Hij kwam op jaren, zijn gezondheid was naar de maan en hij kreeg eindelijk zijn trekken thuis. Maar, dat hield ook in dat hij niet meer te bereiken was, bijvoorbeeld voor familie die naar hem zocht. Zijzelf zou ook niet weten waar hij nu uithing.

Er was een kleine kans – eentje die almaar groter leek, naarmate ze er langer over nadacht – dat die beller haar zus Jacqui geweest was, die er alles aan deed om Cassie op het spoor te komen. Een ex-klasgenote moest wel het enige aanknopingspunt zijn, als ze niets op sociale media deed. En ze wist dat Jacqui zich daar verre van hield. Cassie had haar dikwijls proberen te vinden, wanneer ze tijd had gehad, in de hoop dat haar speurwerk iets zou opleveren. Ze kreeg een rilling bij de gedachte dat het Jacqui kon zijn, die gebeld had. Het betekende trouwens niet dat het Jacqui naar den vleze ging. Maar dat had Cassie steeds geweten. Als ze op haar pootjes terechtgekomen was, en een vaste baan en een appartement gevonden had, dan was ze lang geleden al met Cassie in contact getreden.

Wanneer Cassie aan Jacqui dacht, dacht ze aan onbestendigheid, aan bestaansonzekerheid. Ze stelde zich voor hoe het was, een leven op het scherpst van de snede – tussen geld en armoe, drugs en ontwenning, vrienden en parasieten. Hoe slechter het haar verging, hoe moeilijker het voor Jacqui was contact te zoeken met de familie die ze in de steek gelaten had. Lieten haar omstandigheden het niet toe of schaamde ze zich voor de staat waarin ze verkeerde? Misschien was ze almaar onderweg of bleef ze liever onder de radar; stoned als een garnaal of bedelend om voedsel. Wie zou het zeggen? Cassie besloot op haar gevoel af te gaan en het risico te nemen. Dit kon immers Jacqui zijn, die contact met haar zocht. Haastig, in de wetenschap dat Ryan elk moment de wifi kon uitzetten, tekste ze Renée.

'Het zou mijn zus kunnen zijn. Als ze weer belt, geef haar dan alsjeblieft mijn nummer.'

Ze hoopte dat haar voorgevoel haar niet in de steek liet. Cassie sloot haar ogen, in het besef dat ze er werkelijk alles aan gedaan had om het contact te herstellen met het enige familielid voor wie ze nog warme gevoelens koesterde.

HOOFDSTUK ACHT

De volgende morgen was het een gekkenhuis. Terwijl ze de kinderen kleepte voor school, bleken er onderdelen van het schooluniform zoek, schoenen niet gepoetst en sokken ongelijk. Cassie rende van hot naar her, terwijl de kinderen tussen de bedrijven door het ontbijt naar binnen werkten. Daarna hielpen ze mee met zoeken naar de ontbrekende schoolbenodigdheden, die het weekend gebruikt leken te hebben om naar een parallel universum te migreren.

‘Ik kan mijn badge niet vinden!’ zuchtte Madison, terwijl ze haar blazer aantrok.

‘Hoe ziet zo’n ding eruit?’ vroeg Cassie ontmoedigd.

Ze had heel even de illusie gehad dat alles in kannen en kruiken was.

‘Rond en gifgroen. Zonder kan ik echt niet naar school. Ik was vorige week klasse-oudste en vandaag krijgt iemand anders ’m.’

In paniek tijgerde Cassie de hele bovenverdieping over, te beginnen in Madisons kamer. Ze vond de badge terug op de vloer van de wc. Nadat die crisis bezworen was, brulde Dylan dat zijn etui van de aardbodem verdwenen was. Pas toen ze de deur al uit waren, vond Cassie het ding tussen de wand en Broer Benjamins kooi. Ze sprintte naar de bushalte, waar beide kinderen gelukkig nog stonden te wachten. Toen de schoolbus met de beide boefjes aan boord uit het zicht verdwenen was, slaakte ze een zucht van verlichting en kon ze de herinneringen aan de gebeurtenissen van de vorige avond eindelijk de vrije loop laten. Onder het schoonmaken speelde ze de film diverse malen terug. Hij had met haar geflirt. Daar was ze zeker van. De wijze waarop hij haar had aangeraakt, haar hand gepakt, gevraagd of ze een vriend had. Dat kon op zich een onschuldige vraag zijn geweest, maar je moest het zien in de context – in samenhang met wat hij verder nog gezegd had. ‘Het zou niet correct zijn zoiets niet even te verifiëren.’

Dat was toch alleszeggend? Hij had geïnformeerd of er nog andere kapers op de kust waren. En dat kusje. Ze sloot de ogen terwijl ze eraan terugdacht, en voelde de warmte diep vanbinnen. Het was zo onverwacht geweest, zo... geweldig! Het was onschuldig genoeg, maar toch met een vleugje belofte. Tsja, zeg het maar! Ze voelde zich onzeker – dat was waar – maar het was een zalige onzekerheid.

De ochtend vloog om en Cassie besloot dat zij de avondmaaltijd deze keer zou bereiden, aangezien Ryan gezegd had laat thuis te zullen komen. Haar culinaire repertoire was vrij beperkt, maar er was een plank vol met kookboeken. Cassie koos er een met de titel *Koken voor het hele gezin*. Ze had klakkeloos aangenomen dat het een van Ryans boeken was, doch vond helemaal voorin een handgeschreven opdracht – *Een heel fijne verjaardag, Trish*. Dus dit was een van de boeken van de gewezen echtgenote, cadeau gedaan door een vriend – eentje die er niet van op de hoogte was dat het Ryan was die het koken voor zijn rekening nam. Afijn, ze had het boek niet meegenomen toen ze wegging.

Cassies gemijmer werd onderbroken toen er hard op de deur geklopt werd. Ze haastte zich naar de vestibule. Een in zwart leer gehulde man stond op de stoep. Zijn motorfiets stond geparkeerd, zag ze. Zodra Cassie opendeed, stapte de man astringent naar voren, zonder het geringste respect voor haar persoonlijke ruimte. Hij was groot, breedgeschouderd, met kortgeknipt haar en een snor, en agressief in houding, gebaar en wijze waarop hij op haar neerkeek. Ze deed onwillekeurig een stap terug. Ze wou dat ze de ketting op de deur had gedaan alvorens open te doen, maar ze had het niet nodig geacht in dit zo kleine, zo knusse dorp.

‘Is dit het huis van de familie Ellis?’

‘Ja’, antwoordde ze bijna vragend, terwijl ze zich afvroeg waarom het in hemelsnaam ging.

‘Meneer Ryan thuis?’

‘Nee, hij is aan het werk. Kan ik u misschien van dienst zijn?’

Cassie was innerlijk doodsbenuwd. Bij nader inzien had ze misschien beter kunnen zeggen dat Ryan elk ogenblik kon komen binnenvallen. Ze had geen idee wie de man was. Hij deed maar meteen of hij hier thuis was. Dat was niet de manier waarop een besteldienst te werk ging.

‘En u bent?’ vroeg de man met een grimas die in de verte wel iets weghad van een glimlach.

Hij leunde met een hand tegen de bovenkant van de deurpost.

‘Ik ben de au pair’, rechtvaardigde Cassie haar aanwezigheid.

Ze had er even niet aan gedacht dat ze zich ‘een vriend van de familie’ had moeten noemen.

‘Aha, hij heeft u ingehuurd? Een betaalde kracht dus? Waar komt u vandaan? De VS?’

Cassie was met stomheid geslagen. Ze was hier in het geheel niet op voorbereid geweest en moest meteen denken aan de uitgewezen serveerster, waarover de theehuishoudster het had. Cassie gaf geen antwoord, maar vroeg opnieuw waarmee ze hem van dienst kon zijn. Ze hoopte maar, dat hij niet kon zien hoe vreselijk bang ze was.

‘Ik heb een expresbrief voor de heer Ryan Ellis.’

De man overhandigde haar een grote, officieel uitzijnde envelop met Ryans met de hand geschreven naam en adres erop. Ze legde het op het tafeltje in de hal. De man gaf haar een klembord en wees waar ze diende te tekenen voor ontvangst.

‘Hier. Uw volledige naam, het tijdstip van aflevering en uw telefoonnummer.’

Bij nader inzien ging het dus toch gewoon om een bestelling? Cassie voelde zich opgelucht, maar zou zich pas weer veilig voelen wanneer de deur achter die engerd in het slot viel.

‘En uw paspoort, alstublieft.’

‘Mijn wat?’

Vol afschuw keek ze hem aan.

‘Ik moet daar een foto van maken. Als u het niet erg vindt.’

Zijn toon verried dat het hem geen moer interesseerde of ze het erg vond of niet. Hij leunde tegen de muur en keek op zijn horloge. Cassie was volledig van haar stuk. Wat was dit allemaal? Ze was bang dat het een campagne tegen illegale werknemers was. Ze kon moeilijk zeggen dat hij kon opzouten, ofschoon ze dat het liefst zou doen. Was een paspoort fotograferen überhaupt wettig? Of was het een schending van haar rechten? Het voelde als een intimidatiepoging, maar ze kon zo gauw geen uitweg uit de situatie bedenken, zonder in meer moeilijkheden te verzeilen.

‘Kunt u even buiten wachten, alstublieft, terwijl ik het ga halen?’

Hij nam er ruimschoots de tijd voor, maar verhuisde uiteindelijk toch naar de stoep. Daar vouwde hij de armen en bleef haar uitdagend staan aankijken, met die spotlach op zijn tronie. Cassie sloot de deur en bad dat ze niet meer zou hoeven opendoen. Ze draafde naar haar kamer om haar paspoort te gaan halen met het incriminerende bezoekersvisum erin. Even later deed ze de deur weer open en overhandigde hem het document.

De kerel had inmiddels een sigaret opgestoken. Die hield hij tussen zijn lippen geklemd, terwijl hij met zijn mobieltje in de aanslag door het document bladerde. Ze hoorde het apparaat diverse keren klikken. Waren dat niet meer kiekjes dan nodig? Toen gaf hij het paspoort terug en haalde de sigaret uit zijn mond.

‘Oké, dat was het. Vertel meneer Ryan Ellis maar, dat ik terugkom als hij geen gehoor geeft aan de oproep.’

Hij nam zijn sigaret tussen duim en wijsvinger en schoot haar weg. Toen draaide hij zich om en besteedde zijn motorfiets. De motor brulde en... weg was hij. Cassie liet zich op haar knieën vallen om de brandende peuk op te rapen en in het natte gras te doven. Toen nam ze de viezigheid mee naar de afvalcontainer in de keuken, terwijl ze nog beefde als een espenblad. Wat had dat in vredesnaam allemaal te betekenen gehad? Ze bekeek de envelop van alle kanten en hield haar tegen het licht. Ze slaagde er niet in de geringste vingervijzing te ontdekken omtrent de identiteit van de afzender. Er zat niets anders op dan te wachten tot Ryan thuiskwam. Cassie vreesde dat haar aanwezigheid, zonder een geldige werkvergunning, Ryan in grote problemen kon brengen.

HOOFDSTUK NEGEN

Toen het tijd was de kinderen op te halen, zette Cassie haar zorgen opzij en trok een vrolijk gezicht. Ze beseftte dat ze door de scheiding tussen hun ouders al genoeg op hun bordje hadden, om niet ook nog eens met haar problemen opgezaaid te worden. Ze stonden allebei te wachten voor het hek van het schoolplein. En met name Madison was ogenschijnlijk blij haar te zien. Op de idyllische rit naar huis praatte ze honderduit over de lessen van die dag. Dat ze doodsaai waren, dat wiskunde veel te moeilijk werd en dat de sportles de dag gered had met een hartstikke gave crosscountryhardloopwedstrijd. Cassie merkte dat ze aldoor zat te glimlachen. De levendige commentaren waren een aangename afleiding.

De kinderen maakten korte metten met de sandwiches die ze klaargemaakt had, en verlieten daarna de keuken omdat ze van alles en nog wat te doen hadden. Ze ruimde op en trachtte zich daarna te richten op de bereiding van het diner en niet te denken aan wat het couvert op het haltafeltje bevatte of aan Ryans reactie daarop wanneer hij thuiskwam. Het drong eensklaps tot haar door dat het huis wel erg stil was.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.